

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Cord Sister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

LIEFDE EN HAAT

20 cent

No. 1205

„Zoo zal het ieder vergaan, die het waagt, zich tegen mij te verzetten!” klonk de schorre stem van Mike Slogan.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46 GENT.

NIEUWE SERIE

Liefde en haat

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

EERSTE HOOFDSTUK.

DE BELEGERING VAN DE VILLA.

Op nauwelijks tien minuten gaans van het station der kleine Mexicaansche grensstad El Pazo verrijst een tamelijk groote, wit gestu-
doorde villa van slechts één verdieping hoog,
die sedert een paar weken de nieuwsgierigheid
had gaande gemaakt van de inheemsche bevol-
king, want plotseling, nadat het huis geruimen
tijd leeg had gestaan, was daar een krachtig
gebouwde Yankee van middelbaren leeftijd ver-
schenen, vergezeld van een jong meisje, dat men
algemeen voor zijn dochter aanzag en het dan
ook in werkelijkheid was.

Men vroeg zich niet zonder eenige verwon-
dering af, wat deze man, die rijk moest zijn,
te oordeelen naar de uitgaven, die hij deed, te
zoeken kon hebben in 'n tamelijk morsig grens-
plaatsje van drieduizend zielen, dat alle slechte

zijden van het Mexicaansche stedenkarakter
vertoonde en er maar heel weinig goeds van
bezat.

Men stelde zich aanvankelijk de vraag, of de
Amerikaan misschien iets te maken had met de
jaarlijksche Round-ups, het opvangen en mer-
ken van de duizenden als het ware in het wild
levende runderen, die juist was begonnen en
vele honderden werkzoekende cowboys naar
die plaats had gebracht, in de hoop, er arbeid
te zullen vinden bij een van de haciendahouders,
die van drieduizend tot soms wel dertigduizend
stuks vee in eigendom hadden, waarvan thans
de kalveren voorzien moesten worden van het
brandmerk des eigenaars.

Maar het bleek al spoedig, dat deze opvat-
ting geen reden van bestaan kon hebben.

De Amerikaan ging weinig uit — en bovendien werd hij ziek, slechts een paar weken nadat hij zijn intrek in de villa had genomen.

En zieke personen waren niet goed bruikbaar bij dat gevaarlijke, wilde karweitje der Round-ups!

De Mexicanen zijn een luchtig levend volkje, vooral die van het grensgebied en men bemoeide zich al spoedig met andere dingen dan met den Amerikaan.

Er hadden, zooals telken jare, wanneer de stad overstroomd werd met de koeienjongens en hunne pony's, eenige misdaden plaats, die de politie handen vol werk gaven en haar hartelijk deden verlangen naar het vertrek van dat leger-tje ruwe mannen, waaronder er onvermijdelijk moesten zijn, wier strafregister wel eenige zwarte bladzijden zou aanwijken!

Gevonden werden de moordenaars natuurlijk niet, want zooiets behoort tot de groote uitzonderingen in die grensgebieden, waar het zoo gemakkelijk valt aan het spiedend oog en de wrekende hand der gerechtigheid te ontsnappen in de bosschen of in het gebergte, die zeer schaars bewoond zijn en waar slechts heel weinigen het zouden durven wagen, den misdadiger aan de justitie uit te leveren.

Het was laat in den avond en eigenlijk gezegd reeds nacht, ruim twaalf uur, toen vier mannen en een vrouw zwijgend gezeten waren in het grootste vertrek op de eenige verdieping van het huis zooeven genoemd, dat als slaapkamer was ingericht.

De vierde man zat eigenlijk niet, maar hij lag lang uitgestrekt op 'n soort van breeden divan, waarvan het muskietengaas gedeeltelijk was teruggeslagen, zoodat men zijn breed, maar lijdend gezicht kon zien, vertrokken door den invloed van een of andere ziekte.

Die man was Olaf Kaldrup, de Amerikaanse spoorwegkoning, die de villa een paar maanden tevoren gehuurd had en betrokken op aanraden van den Grooten Onbekende, die hem aldus had willen onttrekken aan de wraakzucht van de Bende van het Kwade Oog, in wier handen zijn dochter Sigrid reeds eenmaal gevallen was.

Dicht bij deze sponde zat zijn dochter, een mooi, jong meisje, dat haar Zweedsche afkomst nog verried in het weelderige, aschblonde haar en de prachtige grijsblauwe oogen.

Zij zat met de breede hand van haar vader in haar eigen stevige witte vingers en streelde die hand nu en dan, maar zonder iets te zeggen.

Wat verder, rondom de groote tafel, zaten Raffles, Brand en James Henderson.

De beide laatsten droegen het gewaad van koeienjongen, waarin zij er in geslaagd waren

een paar uren tevoren, op even sluwe als stoutmoedige wijze, de plannen te verijdelen van den Moloch, den aanvoerder van de beruchte bende, waarvan de omvang en de beteekenis uit het volgende wel zal blijken.

Het was alsof die mannen zaten te luisteren en die indruk werd nog versterkt, doordat de een na den ander nu en dan opstond, naar het breede deurraam liep en voorzichtig het linnen gordijn een weinig terzijde schoof, zoodat hij een blik kon werpen op het voor-erf, dat door de stralen van de zilveren maan overgoten werd.

Brand, die voor de zooveelste maal op zijn teenen, als om den zieke niet te storen, naar het deurvenster was gelopen, kwam even zacht weer terug en zeide:

„Ze zijn er nog!”

„Zouden we op die politiemannen kunnen vertrouwen, mylord?” vroeg Henderson, fluisterend.

„Die mannen zullen in ieder geval hun plicht doen, James, daarvan ben ik overtuigd,” antwoordde Raffles, schouderophalend. „Het is alleen maar de vraag, of zij in staat zullen zijn om dat ook werkelijk te doen! Wij mogen nooit vergeten, dat we hier niet te New York zijn, maar in een groot dorp, waar alles vrij primitief in zijn werk gaat en waar de politie op dit oogenblik de handen vol heeft met het bedwingen van allerlei misdrijven, die ieder jaar tijdens de Round-ups gepleegd worden.

„De sheriff zeide, dat hij onmogelijk meer dan vier mannen kon missen!” liet nu de stem van Sigrid zich hooren.

Zij had gezien, dat haar vader rustig sliep, behoedzaam haar vingers los gemaakt, zonder hem te wekken en was nu op de tafel toegetreden, om op zachten toon aan het gesprek der mannen deel te nemen.

„En het was misschien wel meer dan hij kon verantwoorden, miss Sigrid!” zeide Raffles op ernstigen toon. „Ik zou het aanbod ook stellig hebben afgeslagen, wanneer wij hier in huis niet een vrouw en een ernstig zieken man hadden gehad.”

„Wat mij betreft, John Raffles, ik hoop u te kunnen toonen, dat gij in geval van gevaar op mij zult kunnen rekenen, als ware ik een man!” riep het meisje met fonkelende oogen uit. „Maar het is waar, mijn arme vader is machteloos! Geloof gij werkelijk, dat wij hem niet kunnen vervoeren?”

„Niet dan met het grootste gevaar, miss. Zijn toestand is nog altijd ernstig en al hoop ik hem te redden, van vervoer mag geen sprake zijn in de eerste week.”

Sigrid boog het hoofd op de borst en haar

kleine handen balden zich tot vuisten, terwijl het met moeite over haar lippen kwam:

„Te denken, dat dit alles mijn schuld is! Als ik die slechte vrouw niet al te spoedig had vertrouwd, als ik...”

„Beschuldig uzelf toch niet, miss!” viel Raffles haar in de rede, met een afwerend gebaar. „Werd ik zelf niet aanvankelijk misleid door het engelachtig uiterlijk en den reinen oogopslag van die Bianca Woodward, of hoe zij dan in werkelijkheid anders mag heeten! Zij zou zelfs den besten menschenkenner op een dwaalspoor hebben gebracht en ik maak er den Moloch een compliment voor, dat hij juist deze vrouw uitkoos, om hierheen te gaan!”

„Maar hoe weet gij, dat zij op bevel van dien geheimzinnigen, onvindbaren leider optrad?”

„Dat kan niet anders, miss Sigrid! Het is onmogelijk, dat zij zelve geweten heeft, waarheen ik uw vader bracht. De Moloch daarentegen beschikt over zooveel hulpmiddelen, dat hij tenslotte de verblijfplaats van uw vader kan hebben ontdekt. Gij ziet, dat ik hem volstrekt niet onderschat, dat zou ook al heel verkeerd zijn, waar wij te doen hebben met een vijand van die kracht!”

„Maar waarom kwam hij zelf niet? Waarom droeg hij de taak, om mijn vader te doden, aan een ander over?”

Maar Raffles schudde met een flauwen glimlach het hoofd en antwoordde:

„Het was niet het doel hem te doden, miss Sigrid! Hij moest alleen maar ziek worden, zóó ziek, dat gij, op aanraden van de vrouw, die zich in uw vertrouwen had gedrongen, om mij zoudt telegrafeeren!”

„En haar berekening is goed uitgekomen!” riep Sigrid op zachten toon, terwijl zij Raffles een blik vol dankbaarheid toewierp. „Zij wist wel, wie gij waart. Zij begreep dat gij niet zoudt aarzelen om aanstonds aan mijn wensch gevolg te geven?”

Het was in ieder geval een groot geluk, miss, dat ik twee vrienden heb, die, alleen achtergebleven in New York, als het ware een voor gevoel hadden, dat mij hier gevaar zou dreigen!” hernam Raffles ernstig. „Waren zij mij niet tersluiks gevolgd, zonder mijn medeweten, dan zou ik hier op dit oogenblik waarschijnlijk niet zitten; Bianca Woodward zou mij zeker hebben neergeschoten, na er in geslaagd te zijn mij buiten de kamer te lokken!”

„Bestaan dus werkelijk zulke vrouwen?” vroeg het jonge meisje huiverend.

„Zij bestaan, miss; en de Moloch weet van haar karaktereigenschappen een gepast gebruik te maken, zooals gij ziet,” antwoordde Raffles ironisch. „Maar dit schepsel had al bijzonder

veel voor op haar collega's door haar wonderbaarlijke schoonheid en haar masker van onschuld en goedheid des harten! Ik heb nog nooit een geval beleefd, waarin het uiterlijk in zulk een merkwaardige tegenspraak was met het innerlijk en ik zou wel eens willen weten, hoe Lavater of Lombroso dergelijke uitzonderingsgevallen verklaren! Intusschen geef ik toe, dat de geschiedenis eenige voorbeelden van denzelfden aard weet aan te wijzen. Lucretia Borgia bijvoorbeeld, trof door haar liefstallige schoonheid, de onschuld, die uit haar wezenstrekken sprak en haar afschuwelijke misdaden zijn al te zeer bekend, om er hier over uit te weiden. Men zegt, dat Nero een zachtmoedig gelaat had en er volstrekt niet uitzag als het roofdier, dat hij naderhand bleek te zijn!”

„En ik heb een huisjesmelker gekend, mylord, die er uitzag als een middernachtzending, aan wien men zijn laatste penny zou hebben toe vertrouwd, en die de arme menschen op straat zette, uit zijn krotten, als zij twee weken huur ten achter waren!” vulde Henderson, die aandachtig had toegeluisterd, deze voorbeelden met een ernstig gelaat aan.

„U ziet het,” hernam Raffles, ondanks zichzelf glimlachend, „men kan volstrekt niet altijd op het uiterlijk afgaan — en wij hebben er voor geboet — en zullen er misschien nog voor moeten boeten, dat wij dien gulden regel uit het oog hebben verloren.”

„Zou die vrouw ons dan nog kunnen schaden?” vroeg Sigrid op angstigen toon.

„Ik geloof het niet, miss, ondanks haar tartende woorden, toen zij zich midden op de trap ontwapend zag door mijn vrienden en mij toevoegde, dat ik mijn lot thans ontsnapt was, maar dat onze wegen zich nog wel eens zouden kruisen. Daarmede zou zij dan moeten bedoelen, dat ik haar in de gevangenis nog wel eens zou zien, want ik vrees, dat zij weinig gelegenheid zal krijgen, mij buiten de muren van zulk een gebouw terug te zien!”

„Zeg dat niet te spoedig, Edward!” kwam Brand langzaam. „Dergelijke vrouwen bezitten in haar schoonheid een wapen, vlijmscherp en dikwijls doodelijk.”

„Maar zij zal toch hoop ik wel voor een jaar of tien worden opgeborgen, mijnheer Brand?” riep Henderson vol verontwaardiging uit.

„Misschien, Henderson, misschien ook niet! Ken jij haar strafregister?”

„Of ik dat ken, mijnheer Brand? Ik ken haar daad van dezen avond en dat is meer dan voldoende. Zij heeft mylord willen doodschieten! Beteekent dat niets?”

„Het is heel erg, James,” zeide Raffles glim-

lachend, „maar tien jaren krijgt men er niet voor! Vooral niet in dit land!”

„Zou ze niet worden uitgeleverd?” vroeg Sigrid.

„In het geheel niet! Zij is geen Amerikaansche, en al was ze dat wel — de daad is op Mexicaansch grondgebied gepleegd en zal voor een Mexicaansche rechtbank verantwoord moeten worden.”

„Maar zij, zij zal uwe persoonlijkheid verraden!” vervolgde Sigrid, terwijl zij Raffles een verschrikten blik toewierp.

„Daarover bekommer ik mij al heel weinig!” zei Raffles, even de schouders ophalend. „Iedereen kan ik wel zeggen, dat ik... de man ben, die zoo druk wordt gezocht. En zelfs al zouden de heeren van de politie haar gelooven, dan nog zouden zij zich wel eens bedenken, tot mijn arrestatie over te gaan, nu het hen bekend moet zijn, dat ook de politie te New York mij op vrije voeten laat, teneinde des te meer nut van mij te kunnen trekken. Maar vindt gij dit onderwerp niet een weinig onaangenaam, miss?”

Hier boog het jonge meisje het hoofd en even werd haar gelaat smartelijk verwrongen.

Ondragelijk leek haar het denkbeeld toe, dat deze zelfde man, met zijn nobele, regelmatige gelaatstrekken, die verscheidene malen zijn leven in de waagschaal had gesteld om dat van haar vader en haar zelve te redden, dezelfde kon zijn, voor wien geen enkele brandkast veilig was en die zijn buit reeds bij millioenen kon tellen...

Een oogenblik bleef het stil en Henderson stond weer op, liep naar het venster, keek door een kier van het gordijn naar buiten en kwam een oogenblik daarna weer terug met de mededeeling:

„Er loopt er nog altijd een heen en weer, met zijn sleepsabel, en zijn geweer in den arm. Het lijkt wel een gendarme uit een operette!”

„Als zij maar goed kunnen uitzien en goed kunnen schieten, James, dan mogen zij lijken op wat zij willen!” meende Brand. „Ik ben er echter nog altijd niet zeker van, of die bewaking wel noodzakelijk was.”

„Ik wel, Brand!” zeide Raffles langzaam. „En het liefst had ik driemaal meer mannen gehad.”

„Je gelooft dus, dat de bandieten het niet zullen opgeven?”

„Dat geloof ik!”

„Maar die vier of vijf kerels zijn allen onschadelijk gemaakt.”

„Dat is zoo, maar een wist te ontkomen, en die eene is voldoende!”

„Wat bedoel je daarmee?”

„Ik bedoel, dat het hier op 't oogenblik krioelt van allerlei gespuis, waaronder heel zeker ook leden van het Kwade Oog zullen zijn! Natuurlijk is het al bekend, wat hier in den loop van den avond is geschied, en omdat we hier nu eenmaal op het platteland zijn, omdat de politie niet sterk vertegenwoordigd is, omdat er hier vaak geregelde vuurgevechten plaats hebben tusschen de bandieten en de gewapende macht, daarom geloof ik, dat zij het nog niet zullen opgeven en thans openlijk met een groote overmacht zullen terugkeeren. En ik zeg je, ik wilde, dat de dag reeds aanbrak, dan pas zou ik mij geruster gevoelen.”

Als om die woorden van Raffles kracht bij te zetten, klonk er daar buiten in de duisternis plotseling een rauwe gil, gevolgd door den val van een zwaar lichaam.

Met een paar sprongen was Raffles bij het raam en rukte het gordijn ter zijde.

Hij zag nog juist, hoe een gedaante wegvluchtte, op dezelfde plek, waar nog zooeven de politiebeambte zoo trotsch heen en weer had gestapt op het voor-erf.

Hij bleef nog even staan kijken, of geen der collega's van den ongelukkigen man hem ter hulp zou komen snellen, maar het bleef stil.

Het lichaam van den doode of den zwaar gewonde lag dwars over het grintpad en duidelijk was het glinsteren van de nikkelen sabelscheede in het licht van de maan te zien.

Terwijl Raffles daar nog zoo stond, knalde een schot, scherp als een zweeps slag en een kogel drong een paar centimeters boven zijn hoofd door het hout van den raampost en verbrijzelde het glas voor een ingelijste gravure aan den tegenovergestelden wand.

Kaldrup werd verschrikt wakker en keek met wijdgeopende oogen om zich heen, terwijl Sigrid met een kreet van angst op hem toevloog en hem met haar armen omvatte.

„Ik geloof, dat ik me niet vergist heb!” zeide Raffles rustig, terwijl hij zijn zware revolver trok en begon na te zien. „De bandieten zijn in grooten getale teruggekeerd, de villa wordt belegerd!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

HET GEVECHT IN DEN NACHT.

Daar het eerste schot bijna onmiddellijk door een tweede gevolgd werd, kroop Raffles naar den schakelaar van het electrische licht, draaide het uit en schoof toen met een enkelen ruk de gordijnen voor het raam terzijde.

„Ik geef er de voorkeur aan, mijn vijanden te zien!” zeide hij met opeengeklemden tanden. „Er zijn immers geweren in huis, miss Sigrid?”

„Ja, hiernaast,” antwoordde het jonge meisje. „Ik zal er dadelijk gaan halen!”

„Steek vooral geen licht aan, voor gij de gordijnen stijf voor het raam hebt dichtgetrokken!” riep Raffles haar na.

„Dat is wel het brutaalste, dat ik ooit heb bijgewoond!” barstte Henderson uit, met moeite zijn stem beheerschend. „Stel je voor, dat zooiets gebeurde in een voorstad van Londen!”

„Maar men kan zich wel voorstellen, James, dat het gebeurt in een voorstad van Parijs!” merkte Brand schouderophalend op. „Het is nog geen twee jaren geleden, dat een troep bandieten een aanval heeft gedaan op een heerenhuis in Auteuil. Overigens, dat is immers in het geheel niet met elkander te vergelijken! We zijn hier in een zeer schaarsch bevolkte streek, die nog maar weinig heeft kennis gemaakt met de beschaving, waar iedere zuigeling als het ware een revolver draagt of met een navaja speelt en waar de bloedwraak nog altijd hoogtij viert.”

„Maar ligt hier dan geen garnizoen?” riep Henderson in wanhoop uit.

„De toestand is er te ernstig voor James, anders zou ik om je willen lachen!” merkte Brand grimmig op. „Er is in zooverre een garnizoen, dat eigenlijk iedere Mexicaan van nature soldaat is, of beter gezegd: generaall! Maar ik geloof je wel te kunnen zeggen, dat zij de schietsterij kalm zullen laten voortduren, zonder een hand uit te steken, en met zij bedoel ik de plaatselijke autoriteiten!”

„Een mooi land!” brieschte Henderson! „En dat alles om...”

Hij had dat laatste zacht gezegd, maar met een boozen blik in de richting van het ziekbed. Brand echter had dien blik opgevangen en zei op zachten, verwijtenden toon:

„Nu herken ik je toch niet, James! Zooiets

ligt heelemaal niet in jouw aard. Had mylord dien ongelukkigen man in den steek moeten laten?”

„Hij is niet veel bijzonders, mijnheer Brand!” bromde Henderson koppig.

„Dat mag zoo zijn, maar hij is nu ernstig ziek, vergiftigd door dat caronje, dat vanavond hier in huis door de politie is weggevoerd! Begin je het nu beter in te zien?”

„Half en half, mijnheer Brand!” pruttelde Henderson. „Maar ik blijf er bij, dat mylord zich nooit met dien geldwolf had moeten inlaten. Van zijn dochter spreek ik niet; dat is een allerliefst meisje en zij verdient het, dat men voor haar zijn lichaam tot een zeef laat schieten.”

„Dat klinkt al een beetje beter, James! En nu geen woord meer; het is geen tijd om te praten, maar om te handelen!”

Dit korte, op zachten toon gevoerde gesprek was 'n paar malen onderbroken door schoten en men hoorde de kogels duidelijk met een dof-fen klap platslaan tegen den buitenmuur van het huis.

Allen waren gaan zitten, bijna instinctief, ten einde te voorkomen, dat een toevalstreffer hen zou raken!

Want al was het licht uit en al stond de maan achter het huis, zoodat de voorzijde in de schaduw was, het moest toch mogelijk zijn, de raamdeuren te kunnen onderscheiden.

Maar nu kwam Sigrid weer binnen met twee geweren.

Zij bleef op den drempel staan en wenkte Raffles, terwijl zij op zachten toon zeide:

„Ik weet niet, wat het is, maar ik geloof, dat er met de geweren iets niet in orde is, John Raffles. Zie zelf maar eens!”

Raffles trad de verlichte zijkamer binnen en onderzocht nauwkeurig en vlug de beide geweren.

Hij legde ze met een strak gezicht dadelijk weer op de tafel en zeide kortaf:

„Onbruikbaar gemaakt! De veeren van de slagpen zijn er eenvoudig uitgenomen, natuurlijk door de duivelin, die hier te kwader ure den voet in huis heeft gezet en die gij een week lang als vriendin hebt behandeld.”

„De veer van de slagpen?” riep 't jonge meisje opgewonden uit. „Maar dan is het misschien te verhelpen. Ik heb een klein kistje met reserve-deelen!”

„Wist die vrouw dat?”

„Ik heb er haar nooit iets van gezegd!”

„Ga dan dadelijk dat kistje halen, dan is misschien nog niet alles verloren. Hebt gij ammunitie?”

„Eergisteren heb ik toevallig pas een paar kistjes, ieder met honderd patronen, voor de Wincesters laten komen.”

„Nogmaals vraag ik u: wist zij dat?”

„Neen! Ik vertelde haar heel veel dingen en ik voel mij afschuwelijk schuldig, als ik dat nu bedenken, maar dat heb ik haar niet gezegd!”

„Dat is dan een groot geluk, want die Bianca is een vrouw, die letterlijk met alles rekening houdt, op alles verdacht is! En haal nu spoedig dat kistje!”

Hij zag Sigrid een andere deur uitgaan en hoorde haar een kast openen in een klein zijvertrek. Een paar tellen later keerde zij terug met 'n ruw houten kistje, dat zij op tafel zette.

Raffles opende het snel en uitte een onderdrukten kreet van voldoening, toen hij in een kartonnen doosje 'n aantal reserveveeren vond, bestemd voor Wincestergeweren.

Hij riep Brand bij zich en vlug werden de slagpenen van de veeren voorzien, zoodat zij weder bruikbaar werden.

Terwijl zij de prachtige Wincesters weder monteerden, vroeg Raffles:

„Is dit alles, wat gij aan vuurwapens bezit?”

„Er zijn revolvers.”

„Dat is voor een gevecht op verren afstand niet voldoende. Zijn er geen jachtgeweren?”

„Vader heeft nog zijn geweer voor de jacht op grof wild, met ongeveer vijftig patronen.”

„Mooi zoo, dat zullen wij aan Henderson geven. Nu weder snel naar de andere kamer terug en dan moeten wij eens poolshoogte gaan nemen, want wie kan zeggen, wat er aan de achterzijde van het huis en aan de zijkanen gebeurt! Wij weten immers maar al te goed, dat het mogelijk is het balcon te bereiken, wanneer men gebruik maakt van den hoogen boom met zijn dikke takken, die tot bijna aan den balconrand reiken.”

Het licht in dit vertrek werd weer gedoofd en bukkend betraden zij de groote slaapkamer weer, waar Henderson intusschen, languit op den vloer liggend, met 't hoofd over den dremmel van de deurvensters in den door de maan schemerachtig verlichten voortuin staarde.

„Kun je iets zien, James?” vroeg Raffles op fluisterenden toon.

„Volstrekt niets, mylord!”

„Ik wenschte het tegendeel! Die stilte is verdacht. Maar misschien houden zij thans een soort van krijgsraad! Kom eens hier, James; miss Sigrid zal je de plaats wijzen, waar de munitie is. Breng die onmiddellijk hier!”

De reus kroop op handen en voeten terug, tot hij midden in de kamer was, richtte zich daar op en volgde Sigrid het vertrek uit.

De slaapkamer had, behalve de deur, die naar de hoofdgang leidde en de groote ramen naar het balcon, nog slechts een deur, die voerde naar de zijkamer, waar zoeven de geweren waren hersteld.

In de duisternis bleven de drie mannen achter, vol ongerustheid, daar zij niet wisten, met welken vijand zij te doen hadden en wat zijn plannen waren.

„Vervloekt zij die verraderlijke duivelin!” klonk het kreunend van de sofa. „Ik wilde, dat ik haar met mijn eigen vuisten de keel had dichtgeknepen, vóór ik mijn dochter toestand vriendschap met haar te sluiten.”

„Mijnheer Kaldrup,” zeide Raffles afgemeten, „het heeft geen nut, die vrouw nu met verwijten te overladen. Gij hebt niet alleen schuld; iedereen zou door haar uiterlijk misleid zijn. Wij hopen, dat alles nog in orde zal komen. Als de dag maar eenmaal is aangebroken, zullen de schurken de plaat wel poetsen en dan zal ik er werk van maken, dat voortaan het huis door een behoorlijke politiemacht wordt beschermd.”

„Wat is er eigenlijk gebeurd?”

„Een van de agenten is, waarschijnlijk met een mes, neergestoken. Wat er met de anderen is gebeurd, is al evenmin twijfelachtig; zij zijn misschien bedweld; in elk geval zijn zij weerloos gemaakt, anders zouden zij wel zijn toegesnel op het hooren van dien doodskreet.”

„Dus het ziet er leelijk uit?”

„Ik kan niet ontkennen, mijnheer Kaldrup, dat de toestand tamelijk ernstig is. Het huis ligt afgezonderd en als wij met een twintig koppen sterke bende te maken hebben, dan kan ik niet goed inzien...”

Het voortgaan werd hem belet, doordat eensklaps beneden in het huis een kreet van angst weerklonk, onmiddellijk gevolgd door een schot en een uitroep van Henderson, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet en die hij in deftig gezelschap waarschijnlijk niet zou herhalen.

Er klonk iets als een korte worsteling, toen een gesmoorde kreet, een dreunend gestommel, alsof iemand alle treden van een trap afviel, en toen werd de kamerdeur opengerukt en Sigrid, 'n klein en tamelijk zwaar kistje dragend, vloog met bleek gelaat binnen, op den voet gevolgd door den reus, die zelf een zware munitiekist

torste, die hij onmiddellijk neerzette om de deur te sluiten en den sleutel in 't slot om te draaien.

„Zij zijn binnenshuis!" riep Sigrid ademloos uit.

„Hoeveel?" vroeg Raffles lakoniek.

„Dat is niet na te gaan, mylord!" gaf de reus brommend ten antwoord. „Het kunnen er even-goed twee als tweehonderd zijn! Het was daar beneden nogal donker en op de gis heb ik er een paar de trap afgesmeten. Zij kwamen juist om een hoek van de gang en ik liet hen niet den tijd om van hun messen gebruik te maken.

„Dat ziet er leelijk uit!" zeide Raffles, hoofdschuddend. „Dat bewijst natuurlijk, dat de bewakers aan de achterzijde van het huis eveneens overvallen en misschien wel gedood zijn. Nu, praten en klagen helpt niet. Wij zitten hier opgesloten; wij moeten er van zien te maken, wat er van te maken valt."

Hij keek snel eens in het rond en gaf toen met kalme stem zijn bevelen:

„Brand, jij strekt je languit op het balcon uit, zoo dicht mogelijk bij den hoek van het huis, zoodat je ook het zijbalcon in het oog kunt houden; hier, neem een paar van die zware sofa-kussens mee, zij kunnen je misschien als borst-wering dienen! Henderson, jij vat post bij de tusschendeur, want het is niet onmogelijk, dat zij van dien kant willen trachten binnen te dringen. Het licht in de zijkamer moet opblijven, zoodat daar niets kan gebeuren, zonder dat je het ziet. Miss Sigrid, ik zal u moeten verzoeken naast de gangdeur post te vatten en alleen maar goed acht te geven, of de schurken niet trachten de deur te forceeren. Ik zal tenslotte het voor-erf voor mijn rekening nemen! En dan nog deze raad: niemand schiet, tenzij hij zeker is van zijn schot. En nu vooruit; en moge de hemel ons genadig wezen!"

Brand had reeds zijn zakken vol gepropt met patronen, een Winchester gegrepen; hij was de beste schutter van het troepje — benevens een paar dik opgevulde kussens, en nu kroop hij haastig over het balcon voort, totdat hij bijna den zijgevel bereikt had en daar wierp hij zich neer, legde de kussens voor zich, laadde met zorg het geweer en wachtte, terwijl hij poogde met z'n blikken de duisternis te doorboren.

Henderson had reeds zijn post ingenomen, die hem was aangewezen en hield onafgebroken de kruk in de hand van de deur, die uit de zijkamer naar de gang voerde.

Sigrid, bleek, maar vastberaden, had haar plaats uitgekozen aan het voeteneinde van de sofa, een weinig terzijde van de gangdeur, gewapend met haar kleine browning en vast besloten om het wapen te gebruiken, haar eigen

leven en dat van haar vader zoo duur mogelijk te verkoopen.

Toch begreep zij als instinctief, dat deze nachtelijke overval niet in de eerste plaats beraamd was tegen haar vader, die daar machteloos lag uitgestrekt, en ook niet tegen haar zelf, maar dat hij in de eerste plaats gericht was tegen den stoutmoedigen avonturier, die niet geaarzeld had, gedreven door zijn ridderlijken inborst, aanstonds gevolg te geven aan haar dringende bede, haar zieken vader te komen bezoeken, ofschoon hij zeer wel kon weten, dat een reis van New York naar El Pazo voor een man in zijn omstandigheden vol doodelijke gevaren kon zijn. Maar hoe dan ook, zij beschouwde het als haar plicht, tot het uiterste mede te strijden, om een gering deel af te doen van de schuld, welke haar vader en zij aan Raffles hadden en die nu nog vermeerderd was door het zenden van dat rampzalige telegram, een daad, welke zij zich thans bitter berouwde en die niet meer ongedaan te maken was.

Wat Kaldrup betreft, hij was doodsbleek van machteloze woede en dolle drift, omdat hij veroordeeld was, daar lang uitgestrekt neer te liggen, terwijl al zijn zenuwen er naar hunkerden deel te nemen aan den ongelijken strijd.

Want dat zij door een overmacht waren aangevallen, hij behoefde er geen oogenblik aan te twifelen.

Het leek wel, of daarginds een mitrailleur was opgesteld, zoo onophoudelijk kletterden de kogels tegen den voorgevel van het huis.

Raffles, het geweer in den aanslag en gereed om te vuren op alles, wat hij daar beneden zag bewegen, meende, dat er wel minstens twintig aanvallers moesten zijn, die zich volstrekt niet schenen te bekommeren om de politie.

De toestand van de belegerden was inderdaad hachelijk. Niet alleen werden zij van het erf af beschoten, maar het was uitgemaakt, dat zich reeds een aantal der bandieten in huis moest bevinden en het kon niet lang meer duren, of zij zouden de deursloten hebben vernield met revolverschoten of de paneelen hebben ingedrukt.

Zouden zij werkelijk zichzelf kunnen verdedigen en dien hulpeloozen man daarginds, die zich in zijn besef van machteloosheid in de lippen beet?

De loop van zijn gedachten werd voor een oogenblik afgebroken, toen hij, niet ver van het lage hek, dat het erf van den weg scheidde, iets meende te zien bewegen.

Hij hief den geweerloop nog wat meer op, mikte even en haalde den trekker over.

Het schot, half op goed geluk afgevuurd, trof doel, want een rauwe kreet klonk uit de duisternis, onmiddellijk gevolgd door een gebrul van

woede en een verdubbelde losbarsting uit een dozijn geweren.

Raffles hoorde achter zijn rug het platslaan van de kogels en het neervallen van kalk.

Hij verwijderde kalm de ledige patroonhulzen en bromde voor zich heen:

„Dat is er alweer een. Misschien zien zij wel van een aanval af en over een uur breekt de dag aan en dan zullen zij uit zichzelf wel het hazenpad kiezen.”

Het was, of de bandieten weer een oogenblik kriegsraad hielden, want het schieten hield op.

Bijna een kwartier bleef het stil en toen bleek het plotseling, dat de schurken er over dachten hun plannen prijs te geven.

Het eerst dreigde het gevaar van den kant van den boom, die naast het huis stond. Het was dezelfde boom, die een van Bianca's handlangers den avond tevoren had moeten dienen, het balcon te bereiken.

Ditmaal was het Brand, die van achter zijn borstwering van kussens vuurde op iets, dat in de kruin van den boom bewoog, en met een geraas van brekende takken viel er iets zwaars uit den boom naar beneden, dat met een doffen slag de aarde bereikte en roerloos bleef liggen.

Er was nog geen seconde na het vallen van het schot verlopen, of Brand slaakte een waarschuwend schreeuw en riep:

„Neem je in acht, vrienden, er zijn er ook op het dak!”

Zijn scherp gehoor had boven zijn hoofd het zachte knarsen van het grint gehoord, waarmede het platte dak bestrooid was en hij had nog maar juist even den tijd, zich snel terug te trekken binnen in de kamer en aldus te voorkomen, dat hij over den rand van het dak heen in den rug zou worden geschoten. Raffles, die dit lot zeker zou hebben gedeeld, moest eveneens retireeren en een luide kreet van woede daarboven, die duidelijk door het geopende raam vernomen kon worden, bewees maar al te duidelijk, dat de schurken gehoopt hadden hun vijand van alle kanten in te sluiten, en dat zou waarschijnlijk ook wel gelukt zijn, zonder het verraderlijke knarsen van het grint.

Intusschen was de toestand der belegerden er niet gunstiger op geworden! De rand van het platte dak bevond zich hoogstens een meter of drie boven het balcon en het kon voor degenen, die zich daarboven bevonden, niet moeilijk zijn, zich op verscheiden punten tegelijkertijd te laten zakken.

Brand en Raffles waren nog nauwelijks binnen, of uit de zijkamer, waar Henderson zich bevond, klonken snel achtereen drie schoten.

„Zij probeeren het slot stuk te schieten!” schreeuwde de reus, en tegelijkertijd vuurde hij

op goed geluk terug, en blijkbaar met goed gevolg, want achter de gesloten deur klonk een kreet van pijn, gevolgd door 'n woesten vloek.

Henderson lachte grimmig en schoot nog eens, maar ditmaal schenen de bandieten zich in veiligheid te hebben gebracht.

Met een paar sprongen stak de reus het vertrek over en stelde zich naast de deur op, in de eene hand zijn revolver, in de andere zijn vreeselijken knuppel, want hij begreep wel, dat de deur het niet veel langer zou kunnen uithouden, nu het slot al ten deele vernield was.

En dat hij goed gezien had, bleek spoedig genoeg, want de volgende seconde werd daar met een zwaar stuk hout of een ander voorwerp met groote kracht op de deur gerammeid en eensklaps vloog zij, terwijl het bovenste paneel half versplinterd was, open en drie kerels stormden het vertrek binnen.

Ver kwamen zij echter niet.

Henderson, aanvankelijk door de openvliegende deur aan hun oog onttrokken, vuurde zijn revolver af door het gat in de bovenste paneel en velde een van de schurken, die door den kogel midden in het voorhoofd getroffen werd.

Toen trad hij te voorschijn en sloeg den tweeden indringer met een vreeselijken slag van zijn knots ter aarde, waar hij met verbijzelden schedel bleef liggen.

De derde man, die met een breed mes gewapend was, een van die sterke knipmessen met horenheft, zooals er veel in Spanje, maar ook veel in andere landen dan Spanje gebruikt worden, wilde met een schreeuw van woede zich op den reus storten, om hem het mes in de borst te stooten, maar Henderson ontweek hem, vatte hem als een kind om het middel en wierp hem met kracht weder van zich af, zoodat de man om en om buitelde als een aangeschoten konijn.

Hij had zijn navaja echter krampachtig vastgehouden en dat werd hem ten verderve, want hij spietste zich als het ware aan zijn eigen wapen, waarvan de sterke, spitse kling hem in de zijde trof.

Het geheele bloedige drama had zich in minder dan een half uur afgespeeld.

De anderen, in de groote kamer verzameld, hielden zich gereed om te schieten, angstig luisierend naar de geruchten van den korten strijd in het aangrenzende vertrek, en toch niet tuschenbeide durvend te komen, uit vrees, dat dan binnen enkele tellen de slaapkamer overstromd zou zijn van vijanden, die door het balcon zouden binnenkomen.

Terwijl dit voorviel, knalden daarbuiten nog steeds de gewerschoten van de schutters, die zich op het erf in hinderlaag hadden gelegd, totdat een woedende stem daarboven op het dak

in slecht Engelsch schreeuwde:

„Houdt op met jullie vervloekte schieten — jullie treft je eigen mannen!”

Het werd daar buiten dadelijk stil, ten bewijze, dat men de waarschuwing begrepen had.

Niet zoodra was het gerucht van de worsteling geëindigd, of Raffles riep:

„Hoe staat het ermee, Henderson? Kun je het daar houden?”

„Dat gaat best, mylord!” antwoordde Henderson op zijn gemoedlijken, jovialen toon. „Er zijn er zooveel drie binnengekomen, maar daar hebben zij weinig plezier van gehad, want ik geloof, dat geen enkele dokter het de moeite waard zou vinden, nog een visite aan hen te verknoeien!”

„Neem dan je post bij de deur weer in, en sluit ze, tenminste als dat kan.”

„Neem mij niet kwalijk, mylord, maar het kan niet, want zij hebben het slot stuk geschoten en in het bovenste paneel is een groot gat. Ik denk, dat zij hier nog wel eens terug zullen komen!”

„Doe je uiterste best om dat te beletten!” hernam Raffles op levendigen toon. „Ik weet wel, dat het een zware taak is, maar de zijkamer is de zwakke plek in onze vesting, als wij tenminste het dak uitzonderen, en wij moeten ze tot iederen prijs zoo lang mogelijk pogen te verdedigen.”

Ook dit bleek Raffles weer goed te hebben ingezien, want het duurde niet lang, of de vijand deed op de eenmaal gemaakte bres een hernieuwden aanval en scheen het er op gezet te hebben, zijn verliezen niet te tellen en hier tot iederen prijs binnen te dringen.

Er klonken alweder voetstappen in de gang van zeker vier of vijf mannen, maar Henderson wachtte er zich wel voor, zich van het juiste aantal te overtuigen, door zijn hoofd buiten het gat van de deur te steken.

Hij begreep wel, dat het dan dadelijk zou dienen als doelwit voor de kerels in de gang, die zijn hoofd duidelijk zouden kunnen onderscheiden, terwijl hij van hen weinig of niets zou kunnen zien.

Brand wierp een wanhopigen blik door de openstaande deurvensters naar buiten.

Reeds begon het te dagen in het Oosten, waar de lucht helderder werd en een prachtige rose tint aannam, die de nadering van de zon verkondigde.

Ook de bandieten schenen in te zien, dat zij snel moesten handelen, wanneer zij niet door het daglicht verrast wilden worden.

Het was echter de vraag, of de belegerden het nog wel zoo lang zouden uithouden.

Reeds kraakte ook de gangdeur van de slaapkamer onder de hevige slagen van geweerkolven en het zou niet lang duren, of de schurken zou-

den tegelijkertijd in de beide kamers binnendringen, waarschijnlijk ook van de zijde van het balkon.

Reeds twee malen had Sigrid een kogel uit haar kleine browning door het deurpaneel gejaagd, maar de vijand, voorzichtiger geworden, hield zich goed verscholen achter den muur en buiten schot.

Plotseling klonk de stem van Kaldrup, die luidkeels riep:

„Laat het uit zijn! Ik geef mij in hun handen, als zij mijn dochter en u allen vrijuit laten gaan! Zij mogen dan een losprijs vragen, als zij willen, en ik zal hen betalen! Het is hun toch alleen maar om geld te doen.”

„Daarin vergis je je, Olaf Kaldrup!” riep op de gang een heldere stem, waarvan de klank Sigrid een oogenblik deed verbleeken. „Wij zullen jou ook meevoeren, maar het is ons in de eerste plaats om Raffles te doen! Geef je je over, Raffles?”

Als eenig antwoord zei Raffles op gedempten toon tot Brand:

„Ga voor eenige minuten de plaats van Henderson innemen en stuur hem hier. Wij moeten tijd zien te winnen!”

Brand snelde weg en bijna op 't zelfde oogenblik trad de reus binnen, die Raffles vragend aankeek.

„Die kast voor de deur, James,” beval Raffles kortaf, wijzend op een zeer zware eikenhouten linnenkast, die tegenover de rustbank stond.

Vier flinke mannen zouden er hun handen aan vol hebben gehad, dat zware meubel te verplaatsen, maar Henderson had er nauwelijks een volle minuut voor nodig. De kast had een duimdikken achterwand, minstens even dikke deuren en daar zij volgepropt was met linnengoed en eenige kleederen, verschaftte zij een uitstekend hulpmiddel in den afweer van den vijand, te meer, daar de kamerdeur naar binnen openging.

Het verschuiven van de kast was voor Henderson het werk van een oogenblik geweest en reeds begaf hij zich weer terug naar zijn vroegeren post. Ook hier sloot hij een gat in de deur af, ditmaal met behulp van een zware piano, die hij zonder iemands hulp op haar smallen kant zette en vervolgens bekroonde met de kleine brandkast, die tegen den zijwand van de kamer had gestaan. Het ding woog bijna driehonderd kilogram, maar Henderson tilde het even gemakkelijk op deze geïmproviseerde borstwering, als was het een leeg sigarenkistje geweest.

Voor het oogenblik waren dus de belegerden van dezen kant beveiligd en zij konden nu meer hun aandacht wijden aan de eenige nog kwetsbare plek, de deurvensters.

Nog tweemaal vuurde Raffles, toen hij be-

weging zag op het erf, waar de duisternis van den tropennacht begon plaats te maken voor een blauwachtige schemering, en eenmaal trof zijn schot doel.

Maar de belegeraars konden thans ook beter zien en onderhielden opnieuw een regelmatig vuur op de ramen van de slaapkamer, zoodat de verdedigers verplicht waren, zich half plat op den grond uit te strekken of vlak achter den muur te blijven, terzijde van de raamdeuren, wilden zij niet het gevaar loopen, te worden getroffen door een van die kogels, die door de schilderijen gingen, het glas van de kristallen kroon deden neerrinkelen en de ruiten voor de fraaie gravures aan den wand verbrijzelden.

Snel werd het lichter en eensklaps geschiedde iets, juist toen de aanvallen op het dak zich tot een algemeen stormloop gereed schenen te willen maken, hetwelk den strijd binnen weinige oogenblikken beslissen zou.

Op het voor-erf klonk een scherp fluitsignaal, ver weg, dat onmiddellijk dichterbij het huis werd overgenomen.

Aanstands dreunde het huis van de snelle voetstappen, die door de gangen weerklonken, luide vloeken werden gehoord en ook uitroepen van vrees.

Op het erf werd het levendig en men zag zich menschenlijke gedaanten losmaken van de dichte cactusboschjes, waarachter zij al dien tijd in hinderlaag hadden gelegen, en zoo snel hun beenen hen dragen wilden naar den weg ijlen, die flauwtjes zichtbaar begon te worden in het snel aangroeiende daglicht.

„Wat is dat nu?” riep Brand verbaasd uit. „Ik geloof waarachtig, dat zij op den loop gaan.”

„Ik krijg denzelfden indruk,” zeide Raffles lakoniek. „Zij vluchten als razend in alle richtingen en ik geloof wel, dat ik kan zeggen waarom! Luister maar eens!”

Allen stonden een oogenblik onbewegelijk te luisteren en eensklaps riep Henderson uit:

„Dat is een troep paardevolk, die daar nadert! En in galop nog wel!”

Henderson had zijn kijker reeds gegrepen en tuurde langs den weg, na zich plat op den grond

van het balkon te hebben geworpen.

„Ongeveer een half regiment Mexicaansche dragonders!” kondigde hij na enkele oogenblikken rustig aan, „en zij komen hierheen, dat staat vast! Ik kan mij alleen niet begrijpen...”

„Maar ik weet het des te beter, Sir Raffles!” riep Sigrid opgewonden uit. „Herinnert gij u mijn vriend Paolo Diego wel, den ritmeester, die hier een paar maal op bezoek is geweest? Hij stelde een beetje belang in mij en ... en ...”

„En van die vriendschap hebt gij een gepast gebruik gemaakt, door hem een paar uren geleden te telefoneeren!” vulde Raffles den zin aan.

„Zoo is het! Toen ik met onzen braven James naar beneden ging om patronen te halen!”

„Dat is dan juist bijtijds geweest, miss Sigrid, want gij kunt er zeker van zijn, dat de schurken, eenmaal in huis zijnde, de telefoondraden hebben doorgesneden! Ik maak u mijn compliment; dat was een zeer goed plan van u!”

„O, ik dacht eigenlijk volstrekt niet, dat hij aan mijn verzoek gehoor zou geven! Ik heb u het zelfs niet willen zeggen, om geen nuttelooze verwachtingen op te wekken.

„Miss Sigrid, een Mexicaansch ritmeester, die belang in u stelt, zou geen seconde aarzelen, desnoods het geheele Mexicaansche leger te mobiliseeren, als gij daartoe den wensch te kennen hadt gegeven!” hernam Raffles met een galante buiging. „Intusschen hebben wij aan uw goeden inval en aan zijn hoffelijkheid ons behoud te danken, want ik wil u niet verhelen, dat de zaak er leelijk voor stond! Alles zou dus zoo goed zijn als het maar kon, wanneer niet ...”

Raffles voltooide den zin niet. Hij had een oogenblik peinzend naar buiten gekeken, bracht nu eensklaps den kijker voor het oog, tuurde er eenige oogenblikken scherp door en nu voltooide hij pas rustig zijn zin:

„Wanneer niet Bianca Kirilef reeds heden nacht uit de gevangenis was bevrijd.”

Sigrid Kaldrup slaakte een kreet van schrik en riep, verbleekend:

„Dan heb ik mij dus zooeven niet vergist, toen ik die stem hoorde en ze meende te herkennen.”

DERDE HOOFDSTUK.

BIANCA WOODWARD, ALIAS KIRILEF.

Wij moeten een weinig teruggaan, om aan onze lezers duidelijk te kunnen maken, hoe het kwam, dat Raffles inderdaad goed zag, toen hij onder de vluchtende bandieten, die haastig te paard stegen en met lossen teugel wegrenden, de vrouw meende te herkennen, die de grootste schuld droeg aan de rampspoedige gebeurtenissen, welke zich dien avond in de witte villa hadden afgespeeld en die een aanvang namen met de geheimzinnige ziekte van Olaf Kaldrup.

Het was omstreeks half negen, toen Bianca gearresteerd werd, in hetzelfde huis, waar zij gemeend had haar triomphen te zullen vieren en Raffles aan haar voeten te zien, als het kon door haar eigen hand gedood, maar liever nog als een slaaf aan boeien geklonken.

Zij had zich, zonder het minste verzet te bieden, laten wegvoeren door twee politiebeambten, aan wie Brand nadrukkelijk op het hart had gedrukt, haar zoo weinig mogelijk aan te zien, ten einde te ontkomen aan de demonische beking, welke deze vrouw wist uit te oefenen op haar slachtoffers.

Hij dacht daarbij aan Carmen, die, alleen gebruik makend van de kracht van haar blik, wachtmeester José wist te bewegen, de touwen weder los te maken, waarmee zij gebonden werd na de bekende ruzie in de sigarettenfabriek.

Maar deze vrouw was nog erger dan een Carmen, want bij deze Spaansche wist men wel haar goed in de oogen ziende, met wie men te doen had, en dit schepsel met haar onschuldige blauwe oogen was te gevaarlijker, omdat niemand in haar het slechte canaille kon zien, dat zij inderdaad was.

Bianca lachte eens, toen zij deze woorden hoorde; haar helder lachje klonk als het getinkel van zilveren schelletjes.

En toen zij werd weggeleid, keerde zij zich op den drempel nog eens om en zei met prachtig gespeelde minachting:

„Gij zult u deze dwaze vergissing nog wel eens berouwen, mijnheer! Over tien minuten ben ik weder op vrije voeten, tenminste wanneer de commissaris niet een even groote ezel is als gij zelf zijt.”

Brand had veel lust om haar naar het hoofdbureau te vergezellen, maar Raffles dacht er anders over.

Hij begreep wel, dat de bandieten, waarvan er een had weten te ontsnappen, terug zouden kunnen komen en in dat geval kon er geen enkele man op de villa gemist worden om haar te verdedigen.

Met tegenzin schikte Brand zich daarin.

En zoo trok de schoone Bianca, vergezeld door de beide agenten, door de reeds duistere straten van het stadje naar het hoofdbureau van politie, half uit steen, half uit hout opgetrokken.

Nu kan niemand zeggen, wat er reeds onderweg gebeurd kon zijn, als haar beide bewakers jong waren geweest

Maar dat was er slechts één, en het moet gezegd worden, dat deze dan ook zijn donkere oogen bijna geen oogenblik kon afhouden van het wonderschoone gelaat vlak naast hem, dat hem nu en dan een vriendelijken glimlach toewierp of een paar woorden sprak, die moesten aantoonen, dat er inderdaad een betreurenswaardige vergissing had plaats gehad en zij spoedig genoeg weer vrij zou zijn, als wanneer zij het genoeg hoopte te hebben, nader kennis te maken met den knappen jongen man, die haar zoo galant behandelde, haar niet al te stevig bij den arm vast hield, kortom, die zich een ware gentleman betoonde en met wien het een ware

vreugde moest zijn, een wat diepgaander kennismaking aan te knoopen...

Zij probeerde dezelfde vleierende woorden een paar malen met den man aan den anderen kant, maar reeds de derde maal gaf zij 't voorgoed op.

Het was een brigadier van een jaar of zestig, met een grimmige tronie, die haar bij ieder woord, dat zij sprak, alleen maar wat steviger in den arm kneep, als vreesde hij, dat het een inleiding zou zijn tot een poging om te ontsnappen.

Tot overmaat van ramp was zij de Spaansche taal niet al te goed machtig en de brigadier bleek juist niets anders te verstaan, in tegenstelling met zijn jongeren collega, die zeer goed Engelsch sprak.

De sluwe vrouw zag dus af van elke poging, onderweg te ontsnappen — ofschoon zij haar oogen goed den kost gaf, in de hoop, wellicht eenige van haar vrienden te ontdekken, die zich hier in het stadje ophielden.

Maar ook in die verwachting werd zij bedrogen, en zoo was zij wel genoodzaakt het bureau van politie te betreden, waar zij aanstonds voor den commissaris van politie werd geleid, een man van omstreeks veertig jaar, met het roodste haar, dat men zich kan voorstellen, een even vuurroode sik en knevels, die als die van een nijldige kat overeind stonden.

Bianca maakte binnen een enkele minuut haar gevolgtrekkingen: een dienstklopper, een streng beambte, maar een sensueel man, die zeer gevoelig was voor vrouwenschoon. Hij had een vierkante kin, dikke lippen, een hoog voorhoofd, een vleezig, breeden neus en doordringende, kleine oogen.

Hij trok de wenkbrauwen hoog op, toen hij haar zag binnentreden en stond toen op, om de gevangene hoffelijk te begroeten, als bevonden beiden zich in een salon, inplaats van een tamelijk morsig, vrij slecht verlicht vertrek, waar de commissaris placht te zitten achter een wrakke schrijftafel, meestal in gezelschap van een assistent, die voor een schrijfmachine gezeten was, waarvan men zich terecht mocht afvragen, waarom het niet reeds lang een plaatsje had gevonden in een museum, daar het waarschijnlijk het allereerste exemplaar was, dat er ooit werd vervaardigd.

Het ding maakte zulk een leven, dat niemand een woord kon spreken, terwijl het in werking was, op straffe van niet te worden verstaan.

Wanneer hij het instrument gebruikte, was de griffier verplicht, ieder kwartier op te houden, teneinde het ding aan een nauwkeurige inspectie te onderwerpen en het, zooals hij het noemde, „nieuw leven in te blazen”.

Juist toen de begroeting plaats had en de commissaris — Toro was zijn naam — als een knipmes boog, ratelde de schrijfmachine, alsof er een sectie mitrailleurs tegelijkertijd aan het vuren was, en overstemde zijn hoffelijke woorden, zoodat de roodharige politiebeambte zich kwaad naar zijn griffier omwendde en hem toebeet:

„Laat dat ding een oogenblik met rust, Garri-da! Men kan zijn eigen woorden niet verstaan! Wanneer zal de hemel toestaan, dat men mij eindelijk eens voorziet van een nieuwe machine? Signora, het is ver met een land gekomen, dat zijn ambtenaren aldus met ouden rommel opscheept! En thans — mag ik weten, waaraan ik de eer van uw bezoek te danken heb?”

Toro zag blijkbaar zelf aanstonds in, dat zijn vraag een weinig misplaatst was, vooral, toen hij de twee agenten zag, waarvan de oudste haar nog altijd stevig vasthield, plukte aan zijn lange sik, trok een grimmig gelaat en vervolgde op een geheel anderen toon:

„Gaaf u daar zitten! Brigadier, wat is de zaak?”

En de brigadier begon te vertellen.

Hij was een man, die van zijn beroep hield en bovendien was hij een Mexicaan en zoo kon het niet anders, of hij droeg het geheele geval voor met een verge, met een gezwaai met zijn armen en een gerol met zijn oogen, die menige film-acteur hem zou hebben benijd.

Toro viel hem telkens in de rede, vroeg bijzonderheden, fluisterde nu en dan iets met zijn griffier, die dan een nieuwen storm aan zijn schrijfmachine ontlokte, gepaard gaande met een soort van hagelslag, en kleine aantekeningen tikte.

Hij was zelf weer achter de tafel gaan zitten en terwijl hij luisterde, keek hij de jonge vrouw bijna onophoudelijk aan, waarbij nu en dan zijn ruige, roode wenkbrauwen plotseling in de hoogte schoten en bijna onder zijn laag geplant haar verdwenen.

Zij intusschen deed niets anders dan glimlachen, op de manier, die zij zoo goed kende en die aan haar gelaat zulk een engelachtige uitdrukking verleende.

Toen de brigadier gereed was met zijn verhaal, wendde Toro zich tot de gevangene met de vraag:

„Wat hebt gij hierop te zeggen?”

„Wel, wat zou ik te zeggen hebben? Niets anders, dan dat het van begin tot het einde verzonnen is.”

„Wilt gij zeggen, dat mijn brigadier liegt, Senora?” riep de commissaris op strengen toon.

„O neen, dat volstrekt niet!” haastte Bianca

zich te antwoorden. „Ik weet immers wel, dat Mexicaansche politiebeambten zich nooit aan een leugen zullen bezondigen, maar wat hij u daar verhaalde, heeft hij uit den mond van een man, die mij haat! En ik vraag mij af, waarom hij niet hier is, persoonlijk, om zijn aantijgingen waar te maken!”

Dat was een slimme zet van Bianca Kirilef.

Zij had natuurlijk aanstonds wel begrepen, dat geen van de mannen in staat was het huis te verlaten. De commissaris riep dan ook uit, juist zooals zij verwacht had:

„Dat is waar! Waarom zijn de aanklagers niet meegekomen, brigadier?”

„Dat konden zij niet, commissaris! Ik drong daar zelf op aan, maar zij zeiden, dat zij de villa niet durfden verlaten, omdat er nog wel meer van het geboefte zou komen!”

De grimmige politieman zeide dit met een schuinschen blik op Bianca, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet, maar dien zij slechts met een lieftalligen glimlach beantwoordde, blijkbaar zonder in het minst ontstemd te zijn.

„Waarom hebben ze dan niet getelefoneerd?” knorde de commissaris.

„Dat zouden zij doen, zoodra de vrouw hier was, mijnheer,” antwoordde de brigadier. „Zij zouden u dan tevens om hulp vragen!”

„Hulp?” herhaalde Toro, terwijl zijn gelaat betrok. „Wat meenen zij daarmee?”

„Zij verwachten een belegering, commissaris!”

„Waarom wachten zij daarop?” herhaalde Toro ongeduldig. „Waarom gaan zij dan niet weg uit dat huis?”

„Dat kunnen zij niet, want er ligt een zwaar zieke man, die niet vervoerd mag worden.”

„Wat is dat voor een man?”

De stem van den commissaris klonk verre van vriendelijk en het was, alsof hij een persoonlijke veete had tegen dien zieke, die op het punt scheen te zijn hem last te veroorzaken in een zeer drukken tijd, die telken jare de grootste inspanning van het geheele politiecorps vergde.

„Hij heet Olaf Kaldrup, mijnheer, en hij is hier met zijn dochter.”

De commissaris ging verzitten met een haast, die hem bijna van zijn stoel deed vallen en zijn rood gezicht werd heel wat bleeker, toen hij langzaam herhaalde:

„Olaf Kaldrup, de spoorwegkoning?”

Er was in die dagen geen Amerikaansche straatjongen, of hij kende dien naam, en het behoeft geen verwondering te wekken, dat ook elke Mexicaansche politiebeampte hem zeer vaak gehoord had.

Die man was meermalen milliardair, hij had

een ongehoorden invloed op de Beurs en hem onaangenaam zijn beteekende een ramp!

Hij begon dadelijk de mooie vrouw daar voor hem met heel andere oogen aan te zien en zij bezat te veel menschenkennis, om die verandering niet dadelijk op te merken en er de reden van te begrijpen.

Zij bleef echter zwijgen, wel wetend, dat thans ieder woord haar slechts kon schaden.

El Pazo was een grensstad en al was zij klein, de commissaris was toch uitstekend op de hoogte van alles, wat er in de laatste maanden met Kaldrup geschied was, de ontvoering van zijn dochter door de Bende van het Kwade Oog, de komst van Raffles, die hem zijn dochter hergeven had, de wraak van de bendeleden en het plotseling verdwijnen van den spoorwegmagnaat en zijn eenig kind naar een onbekende bestemming.

Hij was dus hier, die gewichtige persoon, en dan kon het ook bijna niet anders, of de mannen, die hier waren om hem te helpen, waren de geheimzinnige Engelsche avonturier en zijn vrienden!

Onder haar lieftalligen glimlach lette Bianca scherp op het gelaat van Toro en zij zag, dat daar ongeduld, ontzag, toorn en ontstemming om den voorrang streden.

Zij beheerschte haar stem en haar gelaat volkomen, toen zij vroeg, met haar blauwe oogen vol op het gelaat van den commissaris:

„Geloofst gij wat die mannen zeggen commissaris, of gelooft gij het niet?”

„Ik heb volstrekt geen reden om aan hun woorden te twifelen, senora!”

„Dat is vreemd, want gij kent hen niet eens.”

„Geloofst gij? Msichien vergist gij u daarin well! Het spijt mij, senora, maar ik zal verplicht zijn u hier vast te houden, totdat ik nadere bijzonderheden heb vernomen!”

Op dat oogenblik ging de telefoon op de schrijftafel over.

Hij nam het instrument ter hand, sprak een paar woorden en luisterde toen aandachtig. Na een minuut of tien legde hij het toestel weer neer, na slechts nu en dan een enkele vraag te hebben gesteld, en er was een eigenaardige mengeling van koelheid en oprechte spijt in zijn stem, toen hij zich weder tot Bianca richtte met de woorden:

„Het spijt mij, ik ben verplicht u tot mijn arrestante te verklaren, senora! Drie getuigen staan tegenover uw eigen beweringen! Gij ontken immers, op dien onbekende te hebben willen schieten?”

„Dat ontken ik! Ik wilde hem slechts bedreigen, omdat ik geloofde, dat hij mij kwaad wilde doen!”

De commissaris keek de vrouw strak aan, over zijn sik streelend en het duurde geruimen tijd, voor hij bromde:

„Ik hoop voor u, dat het zoo is, maar ik moet mijn plicht doen, ik moet inlichtingen hebben uit New York. Ik kan niet ontkennen, dat uw uiterlijk mij sterk herinnert aan het signalement, dat hier bekend is van een zekere Bianca Kirilef. Dat zijt gij immers niet?”

Hij had de vraag zeer snel gesteld; misschien in de hoop, dat de vrouw er door verrast zou zijn. Wat kende hij haar weinig!

„Natuurlijk ben ik dat niet!” antwoordde zij bedaard. „Mijn naam is Bianca Woodward.”

„Gij waart hier met uw ouders, zeggen die heeren?”

„Zoo is het!”

„Waar zijn die zoo plotseling gebleven?”

„Drie dagen geleden zijn zij al vertrokken; mijn vriendin Sigrid Kaldrup wenschte echter, dat ik nog wat bij haar bleef.”

„Zij beschuldigen u er van, tersluiks iets door het eten van Olaf Kaldrup te hebben gemengd, waardoor hij ernstig ziek zou worden en de komst van dien onbekende noodzakelijk werd. Bekent gij dat?”

„Ik denk er niet aan!” antwoordde de vrouw rustig. „Het is gekkepraat. Wie zou mij zoo iets kunnen bewijzen?”

„Wel, senora, juist om dat bewijs tegen u bijeen te brengen, ben ik verplicht u hier te houden! Wij zullen de zaak grondig onderzoeken. Mannen, voert haar weg!”

En Bianca werd door een morsige, slecht verlichte gang gebracht naar een van de tien of twaalf cachotten, welke het bureau van politie rijk was.

Zij begon thans in te zien, dat de zaak er niet zoo goed met haar voor stond, als zij aanvankelijk hoopte, maar zij gaf zich nog volstrekt niet gewonnen.

Zij bleef glimlachen tegen den jongen politie-man, Cortez geheeten en met woeste vreugde gevoelde zij, hoe heel even de hand trilde, waarmee hij haar welgevulden arm omvat hield.

Even deinsde zij toch terug, toen de brigadier een van de cachotdeuren opende en zij een soort van vunzig hok moest binnentreden, dat zijn licht slechts ontving door het tralieraampje in de zware deur.

Want geen enkele lichtstraal drong op dit uur van den avond binnen door het hoog aangebrachte, van stevige tralies voorziene venstertje in den tegenoverliggenden muur.

In het cachot stond een ruwe houten tafel, een houten krib en een lage stoel, benevens een aarden kruik met water gevuld.

„Moet ik hierin?” vroeg zij, ondanks haar karaktersterkte even huiverend, alsof zij voor goed een gevangenis cel betrad.

„Dat is het voorschrift! De cellen zijn allen precies eender; je hebt volstrekt geen recht om te klagen!” bromde de brigadier.

„Gij kunt eten laten komen, als gij dat wilt!” zeide Cortez, op veel zachteren toon dan zijn collega. „Het moet voor u wel een zware beproeving zijn, u uit te strekken op die harde brits — en als gij soms nog een deken zoudt willen hebben, de nachten zijn hier koel vaak...”

„En een paar kussens, en een donzen peluw, en een fijn soupertje met koude kip!” voegde de brigadier er sarcastisch aan toe. „Komaan, wat treuzelt gij?”

En met die woorden duwde hij Bianca naar binnen.

De zware deur werd achter haar gesloten en weer kroop die zonderlinge rilling over haar rug, toen zij het knarsen hoorde van de zware, roestige grendels.

Zij stond een tijdlang midden in het cachot en het duurde even, voor haar oogen gewend waren aan de halve duisternis.

Zooals gezegd, er drong geen ander kunstlicht in de cel binnen, dan dat afkomstig was van het licht, dat in de gang brandde en dat door 't kleine tralievenstertje naar binnen drong.

Zij zette zich neder op den rand van de brits en begon na te denken.

Aanvankelijk belette bijna een gevoel van doodelijken haat jegens Raffles haar het regelde denken, maar toen werd haar gemoed wat rustiger en zij poogde, een plan tot ontvluchting op te maken.

Zij wist reeds, dat een van de bandieten, die had weten te ontsnappen — de overigen, bijna allen zwaar gewond in de mislukte poging om Raffles de baas te worden, waren in een politie-auto weggevoerd — in staat zou zijn geweest zijn makkers te waarschuwen, waarvan er zeker een groot aantal in El Pazo aanwezig zouden zijn. Trouwens zou het gemakkelijk zijn, zelfs al was dit niet het geval, onder de werkloze koeienjongens een aantal desperado's te vinden, bereid, om aan iedere onderneming deel te nemen, die hun geld in den zak zou brengen.

Was zij maar eerst vrij, dan zou het niet lang duren, of zij zou zich in verbinding hebben weten te stellen met haar helpers.

El Pazo was niet groot en in de wijnhuizen aan de grens van de stad zou zij zeker de mannen vinden, die zij noodig had.

Zij behoefde hun slechts haar waren naam te noemen, en zij zouden zich gelukkig prijzen haar te mogen helpen.

De moeilijkheid bestond hierin, dit cachot te verlaten!

Zij was niet gefouilleerd, nu zij haar revolver reeds in het witte huis had achtergelaten en men had haar alleen een kleine tasch afgenomen die tamelijk veel geld bevatte.

Maar het was niet met geld, dat Bianca haar vrijheid hoopte te herwinnen. Zij bezat iets, dat veel meer waarde had dan al 't goud ter wereld — haar onweerstaanbare schoonheid.

En met een wrangen glimlach dacht zij aan het gelaat van den jongen politiebeampte, Cortez, en aan de wijze, waarop hij haar had aangezien met zijn groote, zwarte oogen. Zij voelde weder het trillen van zijn hand, waarmede hij haar arm omklemd had gehouden — en zij had wel luid willen lachen en haar minachting willen uitspuwen voor die krachtige mannen, die toch als was waren in de hand van een behendige, mooie vrouw!

Misschien — als Cortez...

Het was, of die jonge politieman den gang van haar gedachten had kunnen volgen en alsof hij door haar overpeinzingen werd agetrokken, want op hetzelfde oogenblik verscheen zijn gezicht voor het kleine, getraliede luikje in de deur.

Zij hief langzaam het hoofd op en keek hem glimlachend aan; en hij zag eenige oogenblikken zwijgend neer op dat bleke, wonderschoone gelaat.

Met een onzekere stem begon hij:

„Senora, hier is uw avondeten.”

„Dat is heel aardig van je, mijn vriend!” zei Bianca, terwijl zij opstond en vlak bij de deur kwam staan. „Kom je het eens zelf binnenbrengen?”

„Dat verbiedt het reglement!”

„En al deed het dat niet — je zoudt het niet kunnen, mooie jongen, want je hebt niet eens de sleutels!”

Cortez keek haar een oogenblik strak aan en opende het luikje.

Zij begreep duidelijk, dat hij haar gedachten geraden had en niet met haar wilde spreken, uit vrees voor zijn eigen zwakheid.

Hij stak een tinnen bord met een homp brood, wat kaas en vleesch door het luikje en mompelde:

„Gij weet het, als gij wat beters verlangt, kunt gij het krijgen! Er is hier een cantine, waar men goede dingen verkoopt.”

„Maar dit is ruimschoots voldoende!” riep Bianca met een helder lachje. „Is het een gewoonte, dat men in dit politiebureau de arrestanten onthaalt op vleesch en kaas?”

„Nee, dat is het niet, senora,” antwoordde

Cortez, terwijl hij vuurrood werd. „Maar ik ben zoo vrij geweest op mijn eigen gezag...”

„Maar dat is alleraardigst van je!” hernam Bianca en als toevallig raakten haar vingers bij het aannemen van het bord een oogenblik de hand van den politiebeampte aan.

Het waren zachte, warme vingers en zij voelde, hoe zijn hand onder haar aanraking trilde.

Een oogenblik moest zij haar gelaat in de schaduw afwenden om de uitdrukking van zegepraal te verbergen, die zij er thans op wist! Zij had dezen man in haar macht, hij zou voor haar zijn zaligheid verkoopen, dat wist zij even zeker, als zij er van overtuigd was, dat zij binnen een uur dit cachot zou hebben verlaten.

Cortez wilde nog iets zeggen met zijn gezicht dicht voor het loketje, toen verderop in de gang de ruwe stem klonk van den brigadier:

„Ben je van plan vannacht te blijven praten met de arrestante, Cortez? Pas op, man, laat je niet door haar mooie oogen van de wijs brengen! Ik ken dat soort! We hebben al telefonische inlichtingen uit New York — die dame daar is een gevaarlijk caronje, dat je, zooals je daar staat, zonder een schijntje berouw een kogel door je kop zou jagen, als het zoo in haar kraam te pas komt, inplaats van met je te ginnegappen.”

Onder het spreken was de bejaarde politieambtenaar naderbij gekomen en duwde thans den jongeren collega tamelijk onzacht van het luikje weg en bromde tot Bianca, die hem met haar onschuldige oogen zacht verwijtend aankeek:

„Ik zou je aanraden, juffertje, je duivelsche kunsten niet op onze mannen te probeeren! Het zou slecht met je afloopen! Ik zal den hemel danken, als we je goed en wel kwijt zijn en aan de gevangenis hebben kunnen overdoen! Beter, dat zij daar opgescheept zijn met het smakelijke hapje.”

En hij liep verder, in zichzelf brommend, met de handen op zijn rug.

Cortez volgde hem, maar toch niet zoo spoedig, of Bianca had kans gezien hem door het luikje toe te fluisteren:

„Je bekommert je toch niet om wat die izegrim zegt? Je zult toch terugkomen? Ik weet, dat je een vriend bent — en ik gevoel me hier zoo vreeselijk verlaten! Er is niemand, die van mij houdt!”

En met een smartelijk verwrongen gelaat wendde zij zich om, terwijl Cortez met heesche stem zeide:

„Het is verboden, maar ik kom straks nog wat met u praten! De brigadier heeft over een

kwartier weder straatdienst, dan kan ik van de gelegenheid gebruik maken!"

En hij ging op zijn beurt de gang in, vast besloten om terug te keeren, zoo stevig had Bianca Kirilef den beklagenswaardigen jongeman reeds in haar klauwen!

Het zou wellicht de moeite waard zijn, hier in te lasschen, toe talrijk de bewijzen zijn, dat deze Bianca, het meisje met de Blauwe Oogen, haar verderfelijken invloed zelfs heeft weten uit te oefenen op hooggeplaatste beambten en politie-autoriteiten, die zwoeren bij haar onschuld, of dat althans voorgaven. De geheime archieven der politie te New York verklappen ons daarvan menig treffend staaltje. Wij willen

er mede volstaan te melden, dat in dit speciale geval Pablo Cortez nog binnen het kwartier terugkeerde, dat hij vijf minuten later de hand van de arrestante had mogen kussen, dat hij wederom enkele minuten nadien de toezegging van haar had, dat zij voor eeuwig de zijne zou zijn en dat hij, nadat er nogmaals zestig seconden verstreken waren, met de uit de wachtkamer gestolen cachotsleutels de deur van haar cel opende en haar liet ontluchten.

Het staat vast, dat Bianca Woodward, alias Kirilef, na dien tijd nog vrij wat minnarijen heeft gehad, maar Pablo Cortez heeft tot zijn bittere teleurstelling moeten ervaren, dat hij daarbij over het hoofd werd gezien!

VIERDE HOOFDSTUK.

BIANCA BERAAMT NIEUWE PLANNEN.

Men zal zich wellicht verwonderen, dat zelfs een vrouw met de stoutmoedigheid van een Bianca Kirilef het durfde bestaan, nauwelijks vier uren na hare ontsnapping uit een politiebureau, zich opnieuw gewapenderhand toegang te verschaffen tot een particulier huis, en dat nog wel in vereeniging met een aantal kerels, die voor de leuze slechts koe-jongens, maar inderdaad hoogst gevaarlijke bandieten waren.

Men mag echter bij de beschouwing van dit schijnbaar ongelooflijke feit geen oogenblik uit 't oog verliezen, dat het zich toedroeg in Mexico, en wel in een grensstreek, waardoor slechts een enkele spoorlijn liep, waar de politie niet zeer talrijk, en juist op dat tijdstip met iets anders druk bezig gehouden was en waar dus de verdachte elementen met zeer groote kans op strafeloosheid hun wandaden konden plegen. Er heerschen zelfs thans nog dezelfde toestanden, die vele jaren geleden heerschten in het Wilde Westen, toen de groote stormloop van de goudzoekers een aanvang nam.

En nu had zij zich op den rug van haar paard geslingerd, bleek van woede over de mislukking van den nachtelijken aanval op de villa en vast besloten, haar plannen niet op te geven.

Tien of twaalf mannen sprongen bijna tegelijkertijd met haar in het zadel en galoppeerden met lossen teugel den weg op, naar het noordoosten, maar vijf of zes anderen waren minder gelukkig en vielen in handen van den jongen ritmeester en zijn dragonders, die genoodzaakt waren twee van de schurken neer te leggen, die de onvoorzichtigheid hadden gehad, zich teweer te stellen.

Het was nu bijna volkomen dag, de weg steeg, beschreef een boog en verloor zich in het gebergte, zoodat de jonge ritmeester het niet geraden vond, de achtervolging voort te zetten in een gebied, waar het reeds in normale omstan-

digheden verre van pluis was en waar zich voor het geboefte gelegenheid te over aanbood, om zich in een hinderlaag te kunnen leggen.

Bianca wist het evengoed en zij dreef haar medeplichtigen aan tot spoed, wel wetend, dat zij in betrekkelijke veiligheid zou zijn, zoodra zij de eerste uitloopers van het gebergte achter den rug had.

Er werd weinig gesproken, elke gedachte was er voor het oogenblik slechts op gericht, zooveel mogelijk kilometers te brengen tusschen wild en jager.

Maar na een half uur te hebben voortgegaloppeerd, moesten de paarden een weinig rusten en daar de vluchtelingen reeds bijna achttien kilometer hadden afgelegd en de weg zich hier naar verschillende kanten splitste, besloten de bandieten korten tijd rust te houden en te beraadslagen.

Van de plek, waar zij zich thans bevonden, konden zij den weg over een afstand van minstens een uur gaans overzien en een overval hadden zij dus niet te duchten.

Bianca wendde zich om in den zadel en tuurde den weg af. Zij had zich weten te voorzien van een van die gewaden, zooals de farmersdochters ze in die streken veelvuldig dragen, wijl ze in haar beroep het gemakkelijkst zijn: een rijbroek, waarop een zeer kort rokje, dat even onder de knie reikte, hooge rijlaarzen, die met kleine riempjes konden worden vastgemaakt, een sporthemd van grof rood flanel en een stijven, ronden vilthoed met breeden rand, tegen het afwaaien beschermd door een riempje, dat onder de kin doorging. Op de rechterheup was de tasch van geel leder vastgemaakt, waaruit de kolf van haar revolver stak.

Zij had uitstekende oogen, maar zij kon op den tamelijk stoffigen weg, waarop nu de zon reeds brandde, niet het minste wolkje ontdek-

ken, afkomstig van een grooten troep paardenvolk.

Zij begreep intusschen wel, dat haar toestand niet zonder gevaar was, nu de militairen zich eenmaal met de zaak bemoeid hadden en de politie te hulp waren gekomen, zooals in Mexico meermalen geschiedt.

Met een regiment dragonders was niet te gescheren!

Het zou niet nalaten, de achtervolging voort te zetten, zoodra de gelegenheid gunstig was. De ritmeester kon de hulp inroepen der infanterie, en het ergst was, dat hij den bandieten den pas zou kunnen afsnijden naar de bewoonde plaatsen, waarheen zij zich vroeg of laat zouden moeten begeven, om zich van levensmiddelen en munitie te voorzien, tenzij zij er in slaagden, zich aan te sluiten bij een van die rondtrekkende benden, die een plaag zijn voor het Mexicaansche platteland en die een geregeld schatting heffen van alle rijke hacienda-eigenaars.

Maar dit kon natuurlijk niet het doel zijn van Bianca Kirilef, die er volstrekt niet op gesteld was, een deel van haar leven door te brengen in deze woeste bergen en in gezelschap van deze ruwe kerels, wier hulp zij alleen maar had ingeroepen, omdat zij hen noodig had in den strijd tegen den doodsvijand van het Kwade Oog.

De bandieten schenen er wel heel anders over te denken, dat was duidelijk aan hun gedragingen te zien, en zich te vleien met de hoop, dat deze wonderschoone vrouw voorgoed hun aanvoerster zou blijven.

Maar zij verlangde vurig weder terug naar het asfalt van New York, met haar schelle lichtreclames, haar danspaleizen, haar zwoele, nachtelijke avonturen, haar bruisend leven en naar haar vele vrienden.

Zij dacht er niet aan, hier ook maar een seconde langer te blijven dan noodzakelijk was, om de taak te volbrengen, die haar door den Moloch was opgedragen en waarin zij, zij erkende het met van woede trillende lippen, tot dusverre gefaald had.

Sommige bandieten waren reeds van hun paarden gestegen, ten einde hun dieren wat rust te gunnen na den snellen rit bergopwaarts.

Anderen openden een knapzak, aan den zadelknop bevestigd en haalden er een stuk brood of een maiskoek, of een stuk geitenkaas uit, en begonnen dat met graagte te verslinden.

Een van de afgestegen mannen, die zijn klein maar sterk paard had vastgebonden aan een sterken tak, die uit den rotswand groeide, kwam echter op Bianca toe, die in gedachten voor zich uitstaarde.

Hij was een lange, krachtig gebouwde kerel

van omstreeks veertig jaar, met een gelaat, dat vroeger wellicht schoon was geweest, maar dat de sporen vertoonde van een losbandig leven.

Ondanks zijn ruw bestaan, scheen hij nog altijd veel te hechten aan zijn uiterlijk, want hij was met een zekere koketterie gekleed. Zijn wit en zwart geblokt sporthemd was helder, zijn roode das was losjes en bevallig om zijn hals geknoopt, zijn knevel was goed onderhouden en werd blijkbaar met pommade in een behoorlijken stand gehouden, en zijn laarzen waren niet, zooals bij het meerendeel van zijn kameraden, met een dikke korst opgedroogde modder bedekt.

Hij bleef haar een oogenblik van terzijde aanzien en vroeg toen:

„Wel, wat zullen wij nu doen, Bianca?”

De vrouw wendde hem langzaam het gelaat toe en antwoordde toen afgemeten:

„Wel, Mike Slogan, het spreekt vanzelf, dat er maar een enkel antwoord op die vraag is: wij zullen terugkeeren en onze poging herhalen!”

De ander haalde langzaam een sigaret te voorschijn uit de binnenzijde van de voering van zijn hoed en hij stak die eerst rustig aan, zonder den blik van haar gelaat af te wenden, alvorens hij ten antwoord gaf:

„Dat is alles goed en wel, maar ik vrees, dat de mannen het daarmede misschien niet eens zullen zijn! Om je de waarheid te zeggen, kan die Raffles me geen sikkepit schelen. Zij hebben je hun hulp toegezegd, omdat zij er op rekenden, dat zij zich schadeloos zouden kunnen stellen in de witte villa. Ik kan je de verzekering geven, dat zij zich heel wat minder bekommeren om de huid van John Raffles, dan om het geld van Olaf Kaldrup!”

„En jij, Mike?” vroeg Bianca, met de handen achter den rug ineengestrengeld en hem onderzoekend aanziende.

„O, je weet wel, dat ik je door dik en dun volg,” antwoordde Slogan. „Je kent mijn gevoelens!”

„O ja, meer dan genoeg, Mike,” viel Bianca hem ongeduldig in de rede. „Je hebt me al eens vroeger over je liefde gesproken, in New York, en ik heb je toen gezegd, dat ik er niet van hooren wilde.”

„Intusschen heb je het toch aan dat gevoel te danken, Bianca, dat ik je hier heb willen helpen, nu een gelukkig toeval mij in dezelfde stad bracht, waar jij je slag wilde slaan. Ik begrijp natuurlijk wel, dat je dit deed op bevel van een ander. Neen, val mij niet in de rede, ik denk er niet aan, mij in je particuliere zaken te mengen! Voor het oogenblik moet ik je echter aan de volgende zaken herinneren. Je weet, dat ik je nog altijd vurig bemin en dat ik je daarom ook

op je eerste verzoek te hulp ben gesneld. Maar met mijn mannen is het een heel andere zaak! Die hadden het alleen maar op het geld van dien rijken Yankee voorzien, en zij zijn nu natuurlijk bitter teleurgesteld! Vijf van hun kameraden liggen daarginds met een kogel door het hoofd op het erf van de hacienda, en daarenboven hebben zij geen piaster op de palm van de hand zien blinken. Hun humeur is niet al te best en ik weet niet . . ."

"Als zij thans ontevreden zijn," viel Bianca hem in de rede, "dan zullen zij thans des te eerder bereid zijn hun misslag te herstellen en een nieuwe poging te wagen zich van het geld van Kaldrup meester te maken; tegelijkertijd kunnen wij dan de hand leggen op John Raffles, die mij alleen aangaat."

"Ik geloof niet, dat het veel zou uitwerken, Bianca, als je hun dat trachtte duidelijk te maken," hernam Mike langzaam. "Het zou heel iets anders zijn, als ikzelf hun dat verzocht!"

"Welnu, verzoek het hun dan!"

"Dat wil ik ook wel doen, maar dan verwacht ik ook een belooning, die in overeenstemming is met den grooten dienst, dien ik je bewijs!"

De man en de vrouw keken elkaar een oogenblik strak aan en toen liet Bianca een zacht sissend geluid hooren en zeide afgemeten:

"Ah zoo, knelt de schoen hem daar! Ik had dadelijk moeten weten, waarop je aanstuurd!"

"Neem je het mij kwalijk?"

"Volstrekt niet!" antwoordde zij schouderophalend. "Alleen is dit gepraat volkomen nutteloos. Je weet wel, dat ik niet van je houd en — dat moet je voldoende zijn!"

Mike gluurde haar door zijn half gesloten oogleden gedurende eenige oogenblikken zijgend aan en in hem groeide de bijna onweersaanbare begeerte, haar eensklaps in zijn armen te nemen en aan zijn borst te knellen, die vrouw, die zoo gul was met haar gunsten jegens zoovelen, wien zij haar liefde had gegeven en die hem behandelde met een koele onverschilligheid, die hem menigmaal tot razernij bracht.

Voor het uiterlijk bleef hij echter volkomen kalm, toen hij hernam:

"Je moet toch inzien, Bianca, dat je op dit oogenblik min of meer van mij afhankelijk bent! Ik sta aan het hoofd van dezen kleinen troep en je moogt mij gelooven, als ik zeg, dat mijn mannen mij steeds gehoorzaamd hebben! Zij zijn thans ontevreden en dat is ook heel begrijpelijk. Maar wanneer ik hun duidelijk maak, dat een tweede poging beter zal slagen, dan zullen zij mij volgen. Dat is voor jou van groot belang en ik vind het niet onbillijk, als ik voor mijn moeite schadeloos gesteld wil worden."

"Ik zal het hun zelf vragen!" zeide Bianca koeltjes.

"Je kunt het mijnentwege probeeren!" zeide Mike, terwijl hij een onverschillige beweging met de schouders maakte.

Maar in zijn oogen was een felle gloed, toen hij haar nakeek, terwijl zij met vaste schreden toeliep op het kleine groepje mannen, dat daar bijeen was aan het begin van een hollen weg, terwijl twee hunner boven op de rots op den uitkijk stonden.

"Mannen," zoo wendde Bianca zich tot de bandieten, waarvan er eenige aten, eenige rookten en enkelen wat herstelden aan het tuig van hun paarden, "ik ben van zins, zoo spoedig de weg weer veilig is en de gelegenheid zich aanbiedt, opnieuw een poging te doen om in de villa van Olaf Kaldrup binnen te dringen. Zijn jullie voornemens mij te volgen?"

De mannen keken elkander eens aan, alsof zij elkander met den blik wilden raadplegen, maar geen hunner gaf aanstonds antwoord.

Toen stond er een lange, magere kerel op, die blijkbaar zijn veldflesch vaker had aangesproken dan goed was voor zijn verstand, en zei lachend, terwijl hij met uitgestrekte armen op haar toetrad:

"Je kunt mij altijd en overal meekrijgen, schoone dame! Voor een enkel kusje van jouw roode lipjes ga ik met je mee tot aan het einde van de wereld, en zelfs nog heel wat verder. Toegeslagen?"

Bianca deed een stap achteruit en keek den man een oogenblik in de groen-gele oogen, die haar begeerig aanzagen.

Toen zeide zij, het hoofd een weinig terzijde gebogen en met een schalksch licht in haar oogen:

"Wie weet!"

Mike Slogan had het gehoord. Met een koud, krijtwit gelaat trad hij een paar stappen naderbij, de rechtervuist om de kolf van zijn revolver geklemd.

"Wil je eens herhalen, wat je daar zei, Dave?" sprak hij op ijskouden toon.

De bandieten kwamen verschrikt overeind en zorgden er voor, dat zij niet achter den langen man met zijn geel-groene oogen bleven staan.

Want zij kenden hun aanvoerder. Zij wisten, dat hij verschrikkelijk was, wanneer een van zijn lieden hem in zaken van liefde durfde dwarsboomen, of hem ongehoorzaam was.

Maar Dave ging regelrecht zijn verderf tegemoet. Hij had gedronken, de vrouw daar tegenover hem had hem met haar prachtige oogen verleidelijk aangekeken, hij zou op dit oogenblik zelfs tien aanvoerders getrotseerd hebben.

Met den rug een weinig gekromd, wendde hij zich tot Mike Slogan en riep woedend:

„Ik zal het herhalen zoo vaak als ik wil! Die vrouw bevalt me en als zij mij hebben wil, zoo leelijk als ik ben, dan gaat het jou geen bliksem aan! Jij speelt altijd maar den baas over ons en het begint mij te vervelen! En als het je soms niet bevalt...”

Reeds was zijn groote revolver in zijn vuist, maar de aanvoerder was een halve seconde te vroeg voor hem. Mike bracht bliksemsnel zijn revolver ter hoogte van zijn heup en vuurde.

De kogel ging den ongelukkigen Dave dwars door het lichaam en hij viel plat voorover, als een boom, die door den bliksem getroffen werd.

Eenige oogenblikken stonden allen doodstil en niets was te hooren dan de snelle ademhaling van een paar der bandieten en het gekrijsch van een gier, die, hoog in de lucht, zijn cirkels beschreef.

Bianca stond een weinig voorovergebogen, met een uitdrukking van afschuw op haar geelaat, zonder echter de minste vrees te toonen.

En eindelijk klonk de kalme, slechts wat schorre stem van Mike Slogan, die langzaam sprak:

„Zoo zal het ieder vergaan, die het waagt, zich tegen mij te verzetten. Ik duld geen ongehoorzaamheid, onthoudt dat, gij allen! Ik geloof, Bianca, dat je aan deze lieden iets te vragen had?”

De vrouw richtte zich hoog op, wierp hem een duisteren blik toe en antwoordde, terwijl zij de gebalde vuist naar hem ophief:

„Die misdaad zal nog wel eens aan je bezocht worden, Mike Slogan! Neen, ik heb aan die mannen op dit oogenblik niets te vragen! Ik heb je hulp niet meer noodig; ik zal mij tot anderen

wenden en — ik zal alleen terugkeeren, zoodra ik van oordeel ben, dat de weg veilig is!”

Hij was dicht op haar toegetreden en nu was zijn gezicht geheel verwrongen van woede en hartstocht, terwijl hij haar heesch toebeet:

„En geloof je, Bianca, dat ik je zoo maar zal laten gaan?”

„Je zou het toch niet wagen, het mij te belletten?” riep de vrouw toornig uit.

„Zij kent mijn geheim, zij weet, dat ik haar waanzinnig liefheb en zij vraagt, of ik dat zou wagen!” riep hij, op een toon van woeste wanhoop en terwijl hij haar bij den pols greep.

Zij echter rukte zich met een plotselinge beweging wederom los, trok haar revolver en riep, terwijl haar blauwe oogen vlamden:

„Waag het nog eens, mij aan te raken! Bij den hemel, ik schiet je een kogel door het hoofd, zooals jij zoeeven den ongelukkigen Dave hebt gedood. En ik zal er niet meer spijt van hebben, dan alsof ik een dollen hond had neergelegd!”

De browning was op zijn borst gericht, op een afstand van nauwelijks een meter en Slogan kende de vrouw te goed en te lang, om niet te weten, dat zij zonder de minste aarzeling haar bedreiging zou ten uitvoer leggen, als hij nog een stap nader deed.

Met een grijnslachje stak hij zijn eigen revolver weder in den holster en zeide met nauwelijks bedwongen drift:

„Hiermede is het nog niet afgelopen, mooie Bianca! Wij zullen wel zien, of je je nog langer tegen mijn wenschen zult verzetten! En wat het teruggaan betreft naar El Pazo, je zult wel verstandig zijn en daar nog eens goed over nadenken. Het is daar overdag niet erg veilig voor je, bedenk dat!”

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

VIJFDE HOOFDSTUK.

OP HET SPOOR.

De bewoners van de villa hadden duidelijk gezien, hoe een dozijn der bandieten, waaronder ook Bianca, te paard was gestegen en zich door een overhaaste vlucht in veiligheid had weten te stellen en ook, hoe een zestal der schurken, dat zich niet vlug genoeg uit de voeten had kunnen maken, in handen viel van de Mexicaansche dragonders.

De ruitertroep, ongeveer honderd koppen sterk, bevond zich nu dicht bij het ingangshek in de lage heg, die het voorerf van den weg afsloot, en de ritmeester, Paolo Diego geheeten, sprong aanstonds van zijn paard, een prachtige zwarten hengst, en liep, na zich te hebben overtuigd, dat de gevangenen stevig geboeid waren, haastig naar het huis toe, waar hij met open armen ontvangen werd door de kleine bezetting, want zoo mocht men het wakkere troepje wel noemen, dat op deze wijze stand had gehouden tegen een overmacht van belegeraars.

De Mexicaan verviel aanstonds in een eindeloze reeks van die hoffelijke plichtplegingen, waarvan de Latijnsche rassen het geheim schijnen te bezitten, maar Raffles maakte tamelijk spoedig een einde aan dien woordenstroom en merkte nuchter op:

„Wij zijn u zeer verplicht, ritmeester, dat gij u de moeite hebt willen geven zoo spoedig gehoor te geven aan den roep van deze jongedame, wie wij allen groote dankbaarheid verschuldigd zijn, maar . . .”

„O, aan een schoone, dame weigert een Mexicaan nooit iets!” riep Diego uit, met een welsprekenden blik uit zijn donkere oogen op het liefvallige gelaat van de milliardairsdochter.

„Maar er zijn twaalf bandieten ontvlucht!” voltooide Raffles den zin onverstoorbaar. „Bij die twaalf kerels bevindt zich een zeer gevaarlijke vrouw en de politie hier zou u zeer erken-

telijk zijn, wanneer gij dien troep zoudt willen achtervolgen.”

Diego trok zijn zwarte wenkbrauwen hoog op, streek eens over zijn kneveltje, maakte een wanhopig gebaar en zeide:

„Het spijt me meer dan ik u zeggen kan, senior, meer dan ik u zeggen kan, maar — zoover strekt mijn bevoegdheid zich niet uit. Ik durf de verantwoording niet op mij nemen van zulk een gevaarlijken tocht in 't gebergte, waar mijn mannen zouden blootstaan aan alle gevaren van een plotselingen overval, hinderlagen en zoo meer! Slechts de regeering zal mij daartoe volmacht kunnen geven en ik moet vreezen, dat zij daartoe niet zou overgaan! Niet dan in de uiterste noodzaak mogen wij ons in het gebergte begeven, hetwelk de bandieten zeer goed kennen en dat vele gedeelten bevat, waar het hun zeer gemakkelijk valt ons met kogels te overstelpen, zonder zelf veel gevaar te loopen. En in dit geval wordt de zaak nog slimmer, daar de lieden, die de vrouw geholpen schijnen te hebben, voor het grootste deel Amerikaansche schelmen zijn, die toevallig over de grens zijn geraakt, en die kerels gaan ons niets aan!”

De ritmeester had dit laatste gezegd met alle minachting, die een echte Mexicaan in zijn stem kan leggen, als hij het over de gehate Amerikanen heeft.

Raffles echter begreep wel, dat aandringen hier niet zou helpen en dat hij er vanaf zou moeten zien, op de verder ehulp van den wakkeren krijgsman te rekenen, die er, afgezien van alle andere overwegingen, veel meer de voorkeur aan scheen te geven, voorloopig wat in het gezelschap te blijven van het mooie jonge meisje, al was zij dan eveneens een Amerikaansche, aan wie hij zulk een grooten dienst had kunnen bewijzen.

Hij keek hem eens aan en glimlachte.

De ritmeester blonk letterlijk van de zilveren passementen op zijn uniform; hij had een lange sleepsabel in een prachtig vernikkelde scheede, zijn sporen waren verguld, de wijde pantalon had een zilveren bies van een halve hand breedte; zulke lieden zijn eigenlijk minder geschikt voor een verrassenden overval in het gebergte, waar hun blinkende uniform op een paar kilometer afstands zichtbaar moet zijn.

„Wij zullen alleen gaan!” zei hij eenvoudig.

Sigrid maakte een beweging van schrik, die onaangename gevoelens wekte in het hart van den krijgsman en hem Raffles met booze oogen deed aanzien, en riep toen uit:

„Dat kunt gij toch niet meenen, mijnheer... mijnheer Duncan?”

„Ik meen het integendeel zeer ernstig!” antwoordde Raffles bedaard. „Die schelmen raken mij minder, maar het is voor mij van zeer groot belang, dat ik de vrouw in handen krijg.”

„Ah, senor is een liefhebber van vrouwelijk schoon, ik merk het al!” riep de ritmeester met een schel lachje, maar hij zweeg onmiddellijk en beet zich op zijn gepommadeerd kneveltje, toen hij den ijskoude blik opving, dien Raffles hem uit zijn groote grijze oogen toewierp.

„Die vrouw is ongetwijfeld zeer schoon, ritmeester, maar ik verzoek u te gelooven, dat dit voor mij van volkomen ondergeschikt belang is!” zeide Raffles rustig. „En toch moet ik haar in handen krijgen...”

„En mag men, zonder onbescheiden te zijn, vragen, waarom gij daar zoo bijzonder op gesteld zijt, mijnheer?”

„Neen, ritmeester, dat mag men niet!” antwoordde Raffles kortaf.

Een oogenblik scheen de krijgsman zich kwaad te willen maken, want hij achtte zich in zijn eer en waardigheid aangetast door dit antwoord, maar een blik op den man met dat ernstige, strakke, bleeke gelaat, die wel volle twee hoofden boven hem uitstak, scheen hem tot het besef te brengen, dat hij ditmaal zijn militaire lichtgeraaktheid maar in portefeuille moest houden en bewaren voor een betere gelegenheid.

Hij vergenoegde er zich dus mede, heel diep in zijn binnenste een paar vloeken te grommen aan het adres van den onbeschaamden vreemdeling, en zich toen verder met Sigrid te bemoeien, die, naar hij tot zijn groote verbazing bemerkte, deze onderscheiding niet zoozeer op prijs scheen te stellen, als hij redelijkerwijs had mogen verwachten.

Het kwam hem voor, alsof zij aan geheel andere dingen dacht en hij martelde zijn brein af, hoe dit zoo kon zijn, waar hij zelf aanwezig

was, met zijn fonkelnieuwe ritmeestersuniform, zijn aangenaam uiterlijk en zijn zooeven betoonde dapperheid...

Maar na enkele minuten moest hij wel inzien, dat Sigrid nauwelijks naar hem luisterde! Zijn verontwaardiging steeg tot woede, toen 't jonge meisje zich in een van zijn lange volzinnen, vol bloemrijke wendingen, tot Raffles wendde met de opmerking:

„Mijnheer Duncan, zeg mij, bid ik u, dat gij zooeven gegekscheerd hebt! Het is immers onmogelijk, al trekt niemand uw moed in twijfel, om met uw drieën die bende te willen achtervolgen!”

„In de achtervolging schuilt niet de moeilijkheid, senora!” viel de ritmeester haar hier in de rede, met datzelfde hinnikende lachje, dat al zijn grappen en woordspelingen vergezelde, „maar veeleer in wat daarop volgt! Mijnheer zal zich nog wel eens bedenken!”

„Mijnheer heeft zich bedacht!” zeide Raffles koeltjes. „Mijnheer zal die schurken nagaan en die vrouw gevangen nemen en, als het kan, aan de Amerikaansche justitie uitleveren. Want zij is een doortrapt canaille, dat reeds zeer ernstige misdaden op het geweten heeft. Wat de moeilijkheden betreft, ik onderschat ze niet, maar zij zijn er, om te worden overwonnen! Senora, zal ik er op mogen rekenen, dat gij ons drie van uw paarden tijdelijk afstaat?”

„Gij weet wel, dat gij de beste uit onze stallen kunt krijgen, maar ik bezweer u, laat die vrouw aan haar lot over en zie af van die gevaarlijke onderneming, die tot niets kan leiden!”

„Het spijt mij, miss; ik waardeer ten zeerste uw beweegredenen, die niet anders dan edel kunnen zijn, maar ik kan van mijn plan niet afzien! Ik heb dringende redenen, om die vrouw onschadelijk te maken! Meer nog, ik hoop door haar eenige geheimen te ontsluiten, die mij nader kunnen brengen tot het doel, een zeker iemand te leeren kennen, een geheimzinnig personage, die ik zeker niet nader behoef aan te duiden! Zij handelde ongetwijfeld naar zijn opdracht, zij schijnt hem persoonlijk te kennen, zij is misschien de eenige, van wie dat kan worden gezegd, en van die omstandigheid wil ik gebruik maken! Mag ik die paarden aanstonds doen zadelen?”

„Maar gij zult hun spoor onmogelijk kunnen terugvinden!” riep Sigrid, wier gelaat bleek en van aandoening vertrokken was.

„Wat dat betreft, zij kunnen ons nu nog niet ver voor zijn en ik ben in het bezit gekomen van een helper, die een zeer fijnen neus heeft en die mij wel op het spoor zal brengen van de schelmen.”

„Een Indiaan zeker?” vroeg de ritmeester nieuwsgierig.

„Ik weet niet, of hij een Indiaan is, ritmeester, want dat kan hij helaas zelf niet zeggen; hij kan alleen maar blaffen. Hij heeft vier beenen, loopt bijzonder snel, is niet zeer fraai van uiterlijk en ik heb er vrij wat peseta's voor moeten neerleggen.”

„Een hond dus!” riep de ritmeester uit, met een stralend gelaat, alsof hij zooeven getuigenis had afgelegd van een zeer bijzondere schranderheid. „Een speurhond!”

„Zooals gezegd, ritmeester,” hernam Raffles met een flauw glimlachje. „Gij hebt dat aanstands zeer juist doorzien. Staat ge mij toe, miss, dat ik mij zelf ga overtuigen, of die paarden...”

„Ik zie het wel, gij zult nooit veranderen!” zeide Sigrid zacht, met een nauwelijks bedwongen zucht. „En hebt gij dan in het geheel niet aan ons gedacht? Laat gij ons hier aan ons lot over? Zijt ge niet bevreesd, dat de schelmen zullen terugkeeren?”

„Dat zullen zij zeker niet zoo spoedig durven doen, miss; trouwens, ik wil hun dat juist pogen te beletten. En ten overvloede is hier onze waarde ritmeester, die niet zal nalaten, u met zijn geheele escadron tot aan zijn laatsten snik te verdedigen.”

„Zoo is het!” riep Diego vol geestdrift uit; en 't had weinig gescheeld, of hij had zijn sabel getrokken. „Weliswaar mag ik mij niet in de bergen begeven zonder speciale order, maar ik zweer miss Kaldrup, dat ik hier in de onmiddellijke nabijheid zal blijven met mijn manschappen en dat gij niet het minste te duchten zult hebben van een nieuwen overval. Tien of twintig mannen kunnen in het huis zelf ingekwartierd worden en de rest zal de omgeving des nachts goed bewaken, totdat mijnheer Kaldrup, uw vader, volkomen genezen is.”

En de blik, dien hij bij deze woorden op Sigrid liet vallen, bewees duidelijk, dat hij dat tijdstip van die definitieve genezing tot in een verre toekomst uitgesteld hoopte te zien.

Weer vertoonde die flauwe glimlach zich om de lippen van Raffles, toen hij zeide:

„Op die wijze lijken mij de werkzaamheden voortreffelijk en op een billijke wijze verdeeld. Ik ga nu met een gerust hart heen, miss Sigrid, want ik weet, dat gij uitnemend bewaakt zult worden!”

Sigrid maakte geen tegenwerpingen meer, maar haar zwijgen was welsprekend genoeg. Tenminste voor allen, die het wilden opmerken, maar Raffles maakte slechts een hoffelijke buiging en scheen te wachten, tot zij haar belofte zou houden.

Met gebogen hoofd ging Sigrid hem voor naar de stallen; Brand en Henderson volgden en het duurde niet lang, of zij hadden uit de zes paarden, die daar stonden, drie voortreffelijke rijdieren uitgezocht, sterk en vlug en blijkbaar bestand tegen lange tochten.

Terwijl de dieren voor hen gezadeld werden, ging Raffles in een naburige schuur den hond halen, dien hij den dag tevoren van een Mestis had gekocht: een vreemdsoortig dier met een volkomen kale huid, hoog op de beenen, met een langen snuit, gecoupeerde ooren en wel een weinig gelijkend op onze Dobermann-pinchers, behalve dat de staart niet was afgesneden. Alles wees er op, dat het dier een zeer snelle looper was.

Het scheen Raffles al goed te kennen en het sprong tegen hem op met alle blijken van dankbaarheid, en dat was niet zoo verwonderlijk, want Raffles had het dier in een havenloozen staat, slecht behandeld en gevoed, gekocht en het zelf willen voeden.

„Dit is Luco,” stelde hij het dier glimlachend voor, toen hij er weder in den stal mede terug kwam. „Wij zullen hem eens lucht geven aan de gevangen schelmen en dat zal wel ruimschoots voldoende zijn om hem op het spoor van de anderen te houden. Mogen wij uw geweren zoo lang leenen, miss Sigrid?”

„Alles is immers tot uw dienst, dat weet gij zeer goed,” antwoordde het jonge meisje met zachte stem en half afgewend gelaat.

„Alles, en zij zelve ook,” mompelde Brand zachtjes voor zich heen, en hij voegde er aan toe: „maar Raffles ziet het niet, of hij wil het weder niet zien, zooals in al dergelijke gevallen. Wanneer zal toch ooit het hart van dien man zich openen voor liefde?”

Hij kreeg niet lang tijd om over de vraag, die hij zich daar zelf stelde, lang na te denken, want Raffles dreef allen tot spoed aan.

De drie mannen kregen de beste geweren mee en ieder ruim driehonderd patronen, meer dan voldoende, zelfs voor een tocht van eenige uren. Ook voor de revolvers namen zij munitie mede; zij voorzagen zich van een zwaar, scherp jachtmes, dat tevens geschikt was om er de taaiste lianen mee door te kappen, en toen werden hun knapzakken boordevol gevuld met gedroogd ossenvleesch, brood, kaas en harde koeken van mais.

Zij vulden de groote waterflesschen, met welker inhoud zij wellicht zuinig zouden moeten omgaan en Henderson kreeg het kleine trommeltje met verbandmiddelen te dragen, dat bij zulk een onderneming gewichtige diensten zou kunnen bewijzen.

En nog geen uur nadat de ritmeester met zijn ontzettingstroepen was komen opdagen, stond het drietal gepakt en gezadeld gereed om den gevaarlijken tocht naar het gebergte te ondernemen, terwijl Luco vol ondernemingslust rondom het paard van Raffles sprong, blijkbaar vast voornemens om zijn nieuwen meester zijn beste zijden te toonen.

Raffles had met enkele woorden reeds afscheid genomen van Kaldrup, die hem noode zag vertrekken en nu hield hij, op haar neerziende, voor een kort oogenblik 't blanke handje vast van Sigrid, die met een bleek gelaat tot hem opzag en met trillende lippen sprak:

„Keer zoo spoedig mogelijk terug, met of zonder die vrouw! Wat doet het er toe! Wij kunnen uw hulp niet missen — wij zullen ons eenzaam en ongerust gevoelen!”

„Wij zullen terugkeeren zoo spoedig ons dat mogelijk is, miss Sigrid!” zeide Raffles ernstig. „Maar die vrouw moeten wij gevangen nemen, het kost wat het kost! Op de hulp der politie kunnen wij toch niet rekenen, want zij heeft hier de handen vol en daarom ben ik wel verplicht, het zelf te doen. Vaarwel, neen, ik hoop te mogen zeggen: tot ziens!”

Nog eenmaal drukte hij de kleine, stevige hand, die in de zijne rustte, gaf zijn paard de sporen en reed weg, zonder nogmaals om te zien.

Bij het hek stonden de soldaten met hun gevangenen te wachten en Raffles liet den hond grondig lucht nemen aan de gevangen schelmen, waarvan er eenige zoo onvoorzichtig waren woedend naar het dier te schoppen, met geen ander gevolg, dan dat zij gevoelig in de beenen werden gebeten.

En nu reed de kleine rtoep in een korten galop den zonnigen, stoffigen weg op, die omhoog kronkelde naar het gebergte.

Het was toen omstreeks half negen in den morgen.

Toen zij omstreeks tien minuten gereden hadden, hield Raffles eensklaps zijn paard in en keek achterom.

Op het platte dak van de villa stond een wit figuurtje, dat met een zakdoek wuifde...

Zonder een woord te spreken, deed Raffles het prachtige dier, dat hij bereed, weer rechtsomkeert maken en reed verder, terwijl Luco, vroolijk blaffend, den weg opsnelde, nu en dan met den neus vlak boven den grond.

Zoo reden de drie mannen bijna een uur voort, totdat zij de uitloopers van het woeste gebergte bereikt hadden. Tot dusverre hadden zij niets bijzonders ontdekt, maar wel had Luco heel even als een dolle gebluft tegen een voor-

werp, dat hij langs den weg had gevonden en dat een versleten halsdoek bleek te zijn, die blijkbaar verloren of weggeworpen was door een van de vluchtende bandieten.

Er was nog niet veel gesproken, maar toen Brand de schaarsch begroeide bergen voor zich zag oprijzen als een muur, wendde hij zich tot Raffles met de woorden:

„De schelmen zouden bijvoorbeeld van die plek daarboven heel gemakkelijk op ons kunnen schieten, zonder zelf geraakt te worden.”

„Hetgeen bewijst dat zij daar niet zijn, Brand, anders zouden zij het al wel gedaan hebben!” merkte Raffles lakoniek op.

„Ben je werkelijk zoo gesteld op het bezit van die vrouw?”

„Zeker! Dat wil zeggen, ik hoop, dat wij elkander goed begrijpen! Zij moet den Moloch persoonlijk kennen, en ik hoop haar te laten spreken!”

„Kom, kom, zij zal geen woord loslaten!” riep Brand op een toon van ongeloof.

„Zij zal wel moeten, als ik maar gelegenheid krijg, haar een zeker middeltje toe te dienen, hetwelk de tongen losmaakt — zelfs van die menschen, die een duren eed hebben gezworen om niets te zeggen! En ik zal dan ook wel zorgen, dat zij niet in gevangenschap raakt, voor ik dat middel heb kunnen toepassen! Heeft zij mij eenmaal de verblijfplaats, den naam van den Moloch genoemd, dan zal de bende spoedig ineen storten als een kaartenhuis!”

„Wat zijn voor dezen dag je plannen?”

Voorzichtig zooveel verder gaan als de weg het gedooft, zonder ons aan al te veel gevaren bloot te stellen. De schurken moeten den weg, waarop wij thans rijden, over een afstand van vele kilometers kunnen overzien, en dat is natuurlijk in ons nadeel. Er is echter geen tweede weg en wij zijn wel verplicht om dezen weg te volgen. En dat wij op het goede spoor zijn, bewijst mijn brave hond, die nog altijd langs den weg loopt te snuffelen en daarbij zachtjes gromt — het beste bewijs, dat hij op den goeden weg is. Trouwens, wij hebben nog geen enkelen viersprong achter den rug en wij weten zeker, dat de schelmen dezen weg zijn ingeslagen.”

Weer reden zij omstreeks een half uur zwijgend voort en toen deed zich het eerste kruispunt voor. Heel even liep Luco zoekend rond, maar toen snelde hij, met den staart hoog in de lucht en den kop naar den grond gebogen, den weg verder naar boven op en de paarden klauterden hem na, behendig als klipgeiten en nog in het minst niet vermoeid.

Toch was het noodig, een uur later wat rust te nemen en wat te nuttigen, want de mannen

hadden zich geen tijd gegund dien morgen veel aan hun ontbijt te doen.

Zij vulden de waterflesschen bij uit een bergstroom, die bruisend voorbij spoedde en togen toen weer verder, geleid door den hond, die het nog versche spoor geen oogenblik kwijtraakte.

Steeds hooger steeg de weg en soms liep hij door tusschen hoge rotsen, en de grootste voorzichtigheid was noodig, om hier de paarden niet te laten struikelen over de losse steenen en om niet vanuit een hinderlaag te worden neergelegd.

Maar Luco rook blijkbaar nog geen onmiddellijk gevaar en zocht rustig verder; hij werkte het spoor uit, zooals de eigenaars van politiehonden zeggen.

De dag verliep met verder trekken en rusten en nog steeds schenen de bandieten een goeden voorsprong te hebben op hun achtervolgers, en het was reeds bijna zes uur in den avond, toen de hond plotseling stokstijf bleef staan en een dreigend gegrom liet hooren, hetwelk Raffles dadelijk met een zacht uitgesproken bevel onderdrukte.

De drie mannen bevonden zich op dat oogenblik op een hoogte van ongeveer achthonderd meter boven den zeespiegel en aan het begin van een soort canon of ravijnweg, die hier nauwelijks drie meter breed was en over een lengte van bijna dertig meter in een flauwe bocht voortliep.

Aan de eene zijde was de rotswand op zijn minst dertig meter hoog, nauwelijks begroeid en zoo steil, dat ook de koenste klimmer hem niet zou kunnen beklauseren, en aan den anderen kant rees hij tot ongeveer zeven, acht meter boven den weg uit; de helling was hier minder steil; overal vertoonden zich kleine gaten en spleten, waarin de voet een steunpunt zou kunnen vinden en een geoeftend berg-

bestijger zou er niet tegenop behoeven te zien, dezen rotsmuur te beklimmen.

„De hond ruikt de nabijheid van onze vijanden!” fluisterde Brand.

„Daar valt niet aan te twijfelen!” antwoordde Raffles even zacht. „Wij zullen niet verder gaan, want voorbij de kromming van dezen hollen weg staat zeker een schildwacht op post; maar wij zullen afstappen en ik zal eens zien, of ik iets kan ontdekken, na dezen wand te hebben beklommen.”

Hij voegde de daad bij het woord, steeg af, gaf zijn geweer aan Brand, koos de gunstigste plek voor zijn beklimming en begon naar boven te klauteren, daarbij geholpen door het korte struikgewas, dat op vele plekken uit de rots groeide.

Binnen een kwartier had hij den rand van de rots bereikt en wierp zich nu voorover; hij kroop op den buik verder voorwaarts, totdat hij niet verder kon, daar hij opnieuw bijna aan den rand van het rotsplateau gekomen was.

Wat hij zag, bewees hem aanstonds, dat hij er goed aan had gedaan, voorzichtig te zijn. Want aan het eindere einde van den rotsweg leunde inderdaad een man tegen den wand, met zijn geweer in den arm en die daar blijkbaar op post stond. Raffles bevond zich bijna loodrecht boven hem en zou hem desnoods met een revolvershot gemakkelijk hebben kunnen neerschieten.

Waarom hij het niet deed, lag, afgezien van zijn persoonlijken aanleg, aan het feit, dat op nauwelijks zestig meter afstand, op een soort van vooruitspringend tafelgebergte, waar de weg zich als het ware in een lus omheen kronkelde, een troepje van omstreeks tien mannen en een vrouw gelegerd was, terwijl hun paarden op korten afstand knabbelden aan het dorre gras, dat hier schaars uit den schralen bodem wies.

ZESDE HOOFDSTUK.

LIEFDE EN HAAT.

Heel langzaam begon de schemering te dalen over het woeste berglandschap.

De vluchtelingen, vermoeid door den langen tocht, hadden halt gehouden op dit gunstig gelegen punt, besloten om er den nacht door te brengen.

Indien zij nog slechts een kwartier langer gebleven waren op de plek, waar zij het eerst halt hielden, zouden zij zeker Raffles en zijn beide metgezellen hebben moeten zien aankomen. Zij waren echter, evenals hij, den geheelen dag verder getrokken, telkens korte rustpoozen houdend, totdat zij hier op dit eenzame plateau waren beland, dat aan alle zijden door rotsen omringd was.

Er was van den kant van El Pazo slechts een toegangsweg, die zich hier vernauwde tot een smal ravijn, en voor dat ravijn was een wachtpost geplaatst, die in opdracht had onmiddellijk het waarschuwingsssein te laten hooren, zoodra er gevaar dreigde.

De plek was inderdaad goed gekozen en wanneer Luco er niet geweest was, zouden de drie stoutmoedige avonturiers misschien regelrecht in den val zijn geloopen.

Het middagmaal was zooeven gebruikt en als naar gewoonte hadden de bandieten stevig gedronken en thans behoefte aan slaap.

Men zorgde er echter wel voor, dat de wachtposten nuchter bleven, want van hen hing de veiligheid van het geheele troepje af.

Toen de duisternis begon te vallen, strekten allen zich uit op hun mantels of rookten nog zwijgend hun pijpen, zachtjes sprekend over de kansen, zich aan te sluiten bij een van de rondzwervende benden, want de schelmen begrepen al te goed, dat zij zich onmogelijk lang in het

gebergte zouden kunnen verschuilen, daar de nood hen wel zou dwingen, naar een der steden te gaan, om zich daar levensmiddelen te verschaffen.

Bianca zat tegen den rotswand geleund, juist op de plek, waar het plateau zich loodrecht uit den afgrond verhief, met de handen om de knieën gevouwen, een dun sigaartje tusschen de lippen, en staarde voor zich uit in de grijze schemering.

Het was alsof zij droomde, maar haar hersenen werkten, zooals zij nimmer tevoren gedaan hadden.

Zij had hier en daar wel iets opgevangen van de onderlinge gesprekken der bandieten en daaruit begrepen, dat de schurken er vast op rekenden, haar voorgoed bij zich te houden.

En niet zonder een rilling van afschuw kon zij aan die mogelijkheid denken.

Zij was dan ook vast voornemens te vluchten, ook al zou zij daarbij regelrecht in de armen van de politie moeten loopen, liever dan bij deze mannen te blijven en haar leven voortaan in de woestenij van deze bergen te slijten.

Zeker, zij wilde den Moloch bijstaan, maar niet tot dezen prijs.

En zoo zat zij reeds een uur lang, schijnbaar zonder iets te zien, haar omgeving met de grootste aandacht op te nemen.

Zij had den wachtpost bij het ravijn zien uitzetten en wel begrepen, dat het zeer moeilijk zou zijn, langs dien kant te ontsnappen.

Want daar stond juist een man, die Mike Slogan met onwankelbare trouw was toegedaan en die haar, zelfs om der wille van haar schoone oogen, niet zou doorlaten.

En nu zocht zij al dien tijd naar een anderen

uitweg, dien zij zich goed in het geheugen zou moeten prenten, omdat zij genoodzaakt zou zijn hem aanstonds terug te vinden bij het onzekere licht van een maan in haar laatste kwartier.

Uit het ravijn komende, liep de weg, die hier al nauwelijks meer voor paarden geschikt was, in een halven cirkel om den peilloozen afgrond heen, bereikte dan een soort van uitbouw, het kleine plateau, waarop de bende nu legerde, en liep dan verder, een weinig breeder, en weder naar omlaag voerende met een zeer groote bocht.

Niet naar dien kant echter wilde zij vluchten, want zij kende hier den weg volstrekt niet.

Neen, zij moest beslist dat ravijn daarginds weer bereiken, maar dan zonder verplicht te zijn den meedoogenloozen bewaker te passeeren.

En zij meende den weg daarheen gevonden te hebben. Een weinig voorbij het rotsplateau, daar, waar de breede weg weder naar omlaag begon te voeren, waar eveneens een wachtpost was uitgezet, kronkelde een smal voetpad naar omhoog, dat in een wijden boog ongeveer zeven tot vijftien meter boven den eigenlijken rijweg om den afgrond heen voerde en verderop aan de hooge zijde van den ravijnweg scheen uit te monden.

Of dit wel zoo was, zij zou het onmogelijk kunnen zeggen, maar zij was vast voornemens het er op te wagen.

Liever de dood in den afgrond, dan het leven onder deze onbeschaafde, ruwe kerels, die haar reeds hadden aangezien met oogen, die haar deden huiveren.

Nu en dan wendde zij den blik naar de mannen, die daar vrij dicht bijeen lagen of zaten, en telkens opnieuw berekende zij haar kansen.

Alles kwam er slechts op aan, of men haar goed in het oog zou houden.

Het kwam haar echter voor, dat de schelmen geen oogenblik rekening hielden met de mogelijkheid, dat zij het zou wagen, geheel alleen te ontvluchten in deze haar onbekende omgeving.

Maar zij had onderweg goed acht geslagen op de verschillende dwarswegen en zij wist, dat zij El Pazo zou kunnen terug vinden.

Het is waar, haar paard zou zij moeten achterlaten, want er viel niet aan te denken, met het dier, zelfs aan den teugel, het smalle, gevaarlijke rotspad te beklimmen.

Haar kansen werden daardoor verminderd, want bij het krieken van den dag zou men haar natuurlijk missen en aanstonds te paard kunnen nagaan.

Het is waar, zij zou dan een ruimen voor-sprong hebben en de kerels zouden zich nog

wel eens bedenken, alvorens zij zich al te dicht bij de stad zouden wagen.

Ook moest zij rekenen op een tocht van minstens twee dagen, maar alles liever dan hier achter te blijven.

Zij zou zich trachten meester te maken van een hoeveelheid proviand, een deken en zoveel mogelijk munitie en dan zou zij het ondernemen, zelfs op gevaar, dat de politie te El Pazo waakzaam zou zijn en haar onmiddellijk zou arresteeren.

Langzaam daalde de avond, de omtrekken begonnen te vervagen en binnen een half uur zou het volkomen duister zijn, uitgezonderd het zwakke licht van de maand. Bianca had tersluiks naar Mike gekeken en gezien, hoe deze zich weer in zijn deken had gerold, niet ver van den rand van den afgrond. Een kort oogenblik had haar bijna de onweerstaanbare lust bekropen om hem met den voet een krachtigen duw te geven en in het ravijn te doen storten.

Zij hield zich, alsof zij zelf ging rusten, strekte zich uit op den deken, met de hand om de kolf van haar revolver geklemd en haar geweer naast zich.

Tien minuten later was het volmaakt stil in het kamp.

Zij hief voorzichtig het hoofd op en keek om zich heen.

Allen slapen, vermoeid door den tocht of onder den invloed van den drank.

Op honderd passen afstand zag zij vaag de silhouet van den schildwacht, die onbeweeglijk op zijn geweer leunde, een standbeeld gelijk.

Hij stond met den rug naar het kamp gewend, in het licht van de maan en tuurde in de duisternis langs den breeden weg, die naar de vallei voerde.

Zij wilde nu niet langer wachten.

Hoe langer zij dien nacht kon loopen, hoe grooter de afstand was, dien zij tusschen zichzelf en deze ruwe kerels kon stellen. Zij besloot niet langer te aarzelen.

Zij rolde behoedzaam haar deken op, die 's nachts onmisbaar zou zijn en bevestigde dien met een paar riempjes op haar rug. Zij stak de zware revolver weder in den holster, maar liet haar geweer achter, dat haar bij de gevaarlijke klimpartij slechts kon hinderen.

Een weinig verder lag haar knapzak, die nog een goeden voorraad bevatte, zoodat zij hem slechts behoefde om te hangen.

Nu richtte zij zich voorzichtig op en luisterde met de grootste aandacht.

Zij hoorde niets anders dan het snurken van de slapers, het ruischen van den bergstroom in

de verte en nu en dan op de vlakke het klagend gehuil van de prairiehonden.

Zij hield zich zooveel mogelijk in de schaduw, drukte zich tegen den rotswand en schoof zich behoedzaam voort in de richting van de plek, waar het kronkelende rotspad begon, dat haar weder naar de vrijheid moest voeren.

Toen het daglicht nog scheen, had zij opgemerkt, dat het begon even voorbij een groote distelstruik, die uit de rots groeide.

Juist toen zij deze bereikt had, wentelde een van de slapers zich geeuwend om.

Aanstands stond zij stil en greep onmiddellijk haar revolver. De man sliep echter dadelijk weer in en het werd weer stil.

Zich zoo klein mogelijk makend, sloop zij verder en nu begon zij met de grootste behoedzaamheid het smalle pad te beklauseren, telkens verschrikt stilhoudend, als zij een steen naar beneden had doen rollen.

Nu en dan, waar het pad een bocht maakte, we. l het door de maan beschenen, en al kon zij zelf hier beter zien, zoo was zij toch verplicht op handen en voeten kruipend verder te gaan, uit vrees, dat men haar daar beneden zou kunnen opmerken.

Maar alles bleef stil en voorzichtig ging zij verder.

De tocht leek haar wel eindeloos toe en een paar maal hield zij wanhopig stil, meenende, dat zij niet verder zou kunnen gaan, maar telkens vond zij weer een uitweg en in een grooten omweg voerde het pad haar om den trechtervormigen afgrond heen.

Eenige malen keek zij om en naar beneden en zag het groepje bandieten telkens kleiner en onduidelijker worden.

Na bijna een half uur klimmens had zij de plek bereikt, waar de tweede schildwacht aan het begin van den ravijnweg op post stond.

Hij was zeker vermoeid en had plaats genomen op een rotsblok, vanwaar hij den hollen weg tot het punt, waar hij een bocht beschreef, kon overzien.

Een oogenblik bleef zij hier met kloppend hart wachten, uit vrees, dat de man haar zou kunnen opmerken, want de maan scheen hier vol op het pad, maar haar vrees was ijdel, want hij bleef recht voor zich uit staren en dacht er blijkbaar geen oogenblik aan, dat iemand uit het kamp de dwaasheid zou begaan, des nachts een tocht hoog over de rotsen te ondernemen.

Een paar minuten later was zij in betrekkelijke veiligheid en bevond zich nu op het hooge rotsplateau, hetwelk den hollen weg aan de eene zijde begrenste.

Zij kroop voorzichtig naar den rand, maar

deinsde huiverend terug, toen zij den steilen wand zag, die bijna loodrecht naar den weg afdaalde.

Met groote behoedzaamheid ging zij half op den tast verder.

Bijna onmerkbaar nam de hoogte van het plateau af en zij stond nu bijna gelijk met den weg, toen het gerucht van een in den afgrond rollenden steen haar opnieuw met bonzend hart deed stilstaan.

Het geluid klonk vóór haar, maar vruchteloos poogde zij met haar blikken de duisternis te doorboren.

Waarschijnlijk was het een bergvos, die zijn hol verliet en den steen aan het rollen had gebracht.

Zij deed nog voorzichtig een paar stappen en stond nu op den weg.

Verlicht haalde zij adem bij de gedachte, dat zij zich reeds tamelijk ver van het kamp bevond.

Zij trok knapzak en mantel, die onder het klauteren waren los gegaan, wat steviger vast op haar rug, en juist toen zij dit deed, voelde zij een ruk of stoot op haar rechterheup en toen zij met een instinctieve beweging dadelijk de hand naar haar revolvertasch bracht, voelde zij, terwijl zij star werd van ontzetting, dat de holster ledig was.

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk een spottende, zachte stem met een hatelijken klank er in:

„Dus je wilde ons zoo, zonder afscheid te nemen, verlaten, Bianca? Het was toch niet zeer hartelijk jegens de mannen, die hun leven in de waagschaal hebben gesteld om je te helpen. En vooral niet tegenover mij, wiens hulp je persoonlijk bent komen inroepen.”

„Schurk — laat me door!” beval Bianca op heeschen toon.

„Dat kan je geen ernst zijn!” hernam de man, die zooeven uit de duisternis was te voorschijn getreden en haar ontwapend had. „Je gelooft toch niet, dat ik je al dien tijd ben gevolgd, alleen maar om mij te hooren verzoeken, ruim baan voor je te maken? Je dacht dat ik sliep, nietwaar? Maar ik verzeker je, dat ik klaar wakker was! Mike Slogan is niet de eerste de beste, schoone dame! Ik had wel gezien, hoe je naar dat smalle voetpad loerde, dat ik zelf al heel lang ken — maar ik liet je begaan, omdat ik heel goed wist, dat ik lang voor jou langs den gewonen weg hier kon zijn! Mij zal de schildwacht niet tegenhouden, dat begrijp je wel.”

De maan kwam weer te voorschijn van achter een wolk, verlichtte het bleek gelaat van Slogan, die haar bij den pols had gegrepen, na haar

revolver ver te hebben weggegooid en haar met zijn blikken schijn te willen doorboren.

„Laat me los, Mike, je doet me pijn!” zeide de vrouw, terwijl zij vruchteloos trachtte, zich uit den greep van den man te bevrijden.

„Zoo dwaas zal ik niet zijn! Je zou misschien op den loop gaan en ik weet, dat je heel vlug ter been bent! En ik zou niet op je willen schieten, dat begrijp je wel — daarvoor heb ik je te zeer lief!”

Hij had nu ook haar anderen pols gegrepen en trachtte haar met geweld aan zijn borst te trekken.

Met inspanning van al haar krachten wist zij een hand weer te bevrijden en snel als de gedachte tastte die hand naar zijn gordel, zonder er echter een enkel wapen te vinden.

Hij lachte kort en zeide:

„Daar heb ik natuurlijk wel op gerekend, mijn duifje. Een vuurwapen heb ik niet bij me en mijn mes is niet zoo gemakkelijk voor je te bereiken.”

Doch terwijl hij sprak, omvatte hij haar met een heftig gebaar, lichtte haar van den grond en zocht met zijn lippen de hare.

Zij trachtte zich met alle macht te verweren en poogde hem met de vuist in het gezicht te slaan, maar Slogan lachte slechts en gromde:

„Laat dat verzet toch varen, mooie Bianca! Je bent nu in mijn handen en geen hemelsche of aardsche macht kan je ditmaal bijstaan!”

„Over de hemelsche wil ik mij geen oordeel aanmatigen, maar de aardsche zal 't je beletten, schurk! Laat die vrouw onmiddellijk los!”

Plotseling had een bevelende stem uit de duisternis geklonken, die deze woorden sprak, en bijna op hetzelfde oogenblik voelde Slogan een hand op zijn schouder, die hem met onweerstaanbare kracht achteruitrukte.

Zoozeer was de schurk verrast door deze plotselinge tusschenkomst, dat hij onwillekeurig zijn prooi een oogenblik losliet en aanstonds maakte Bianca daarvan gebruik om met een schreeuw, half van schrik, half van zegepraal, achteruit te springen en zich buiten zijn bereik te stellen.

Maar de volgende seconde had Slogan zich hersteld. Met een schorren kreet van woede wendde hij zich naar dien plotseling verschenen vijand om, en nauwelijks had hij zijn gelaat gezien, dat door de maan werd beschenen, of hij schreeuwde met een woesten kreet van haat:

„Raffles! verdoemd! Ik had het moeten weten! Maar je zult het boeten, dat je je met mijn zaken bemoeit hebt.”

Hij deed een vliegensvluggen greep naar zijn achterzak, trok er een breed, kort mes uit en

wierp zich aanstonds met zooveel onstuimige woede op Raffles, dat beiden het evenwicht verloren en over den grond rolden.

Uit de duisternis klonk een schreeuw van ontzetting, die door Brand geslaakt werd, want hier, waar de raveinweg eindigde, juist op de plek, waar de beide worstelende mannen waren neergevallen, gaapte de steile afgrond.

Reeds wilde hij tusschenbeide komen, maar de bevelende stem van Raffles hield hem terug.

„Blijf waar je bent! Let liever op de vrouw — ik kan het alleen wel af!”

Slogan had woest naar hem gestoken met zijn mes, maar een vlugge wending van Raffles deed het lemmet afketsen op den rotsachtigen bodem, zoodat de punt er afbrak en het wapen waardeeloos werd.

Met een uitroep van dolle woede wierp Slogan het ver van zich af en vatte Raffles met beide handen bij de keel.

Op nauwelijks een meter afstand van den peilloozen afgrond worstelden de beide mannen en 't was duidelijk, dat de aanvoerder der bandieten al zijn best deed, den ander naar den rand van het ravijn te dringen.

Niet zonder moeite wist Raffles zich vrij te maken van den stalen greep, die zijn hals omklemd hield en richtte zich hijgend op de knieën op. Hij wrong de armen van zijn vijand op diens rug bijeen, trok hem overeind en beet hem toe:

„Ik zou je raden om je over te geven, wie je dan ook zijn moogt, wij zijn de sterksten.”

Maar met 'n uiterste krachtsinspanning rukte Slogan zich los en deed een paar stappen achteruit, om zich opnieuw met gebukt hoofd als een dolle stier op Raffles te werpen.

En hij deed een stap te veel...

Zijn voet tastte vruchteloos naar een steunpunt, de steen brokkelde onder hem af, hij zwaaide woest met de armen — en met een verschrikkelijken gil, die heinde en ver de echo's wekte tusschen de rotswanden, stortte hij met wijd uitgespreide armen ruggelings achterover en verdween in den afgrond.

Een paar maal hoorde men zijn lichaam met doffe slagen tegen den steilen rotswand bonzen, een regen van kleine steenen kletterde naar omlaag en toen werd het weer stil.

En in die stilte klonk de rustige stem van Bianca Kirilef, die koeltjes zeide:

„Er is niet veel aan hem verbeurd. Hij was een doortrapte schurk, zooals er geen tweede in de wereld te vinden was!”

„Uw grafrede is even kort als veelzeggend, senora,” zei Raffles met een ironische buiging voor de schoone vrouw, die daar voor hem stond, door Brand en Henderson en door Luco

den hond bewaakt. „En nu zal ik u zeker wel mogen verzoeken ons te volgen.”

„Nadat gij mij eerst uit de handen van dien ellendeling bevrijd hebt?”

„Ongetwijfeld,” antwoordde Raffles afgemeten. „Want zooeven waart ge voor mij slechts een vrouw, die in gevaar verkeerde, en iedere gentleman zou zich verplicht hebben geacht u bij te staan. Nu zijt gij echter weer Bianca Kirilef geworden, en kan ik u alleen nog maar beschouwen als een zeer gevaarlijk schepsel, dat zoo spoedig mogelijk onschadelijk moet worden gemaakt, zooals men met gifslangen doet!”

„En als ik weiger met u mede te gaan?”

„Dan zoudt gij de eenige dwaasheid op de andere stapelen! Gij zijt zooeven ontwapend, hier zijn drie mannen, en ook de hond is u geloof ik weinig vriendschappelijk gezind! Wees dus verstandig en volg ons, dat is het beste wat ge kunt doen! Onze paarden wachten daarginds, en wij willen onmiddellijk den terugtocht aanvaarden, voor men in het kamp

alarm maakt, want zij zullen daarginds den doodskreet van hun aanvoerder wel vernomen hebben!”

Bianca scheen zich nog slechts even te bedenken en toen zeide zij kortaf, terwijl zij het hoofd in den nek wierp:

„Het is goed. Ik erken voor het oogenblik uw meerderheid. Ik geef me gevangen.”

En langzaam begon zij den weg verder af te dalen, een paar maal achteromziende, met de mannen naast haar, terwijl Luco haar vol wantrouwen, zachtjes brommend, op de hielen volgde, gereed om toe te bijten zoodra zij een poging tot ontvluchten wilde doen.

Een paar minuten later bereikte zij de plek, waar de paarden waren vastgebonden.

Raffles steeg het eerst op, en tilde Bianca als een veertje voor zich op het zadel, en wel zoo, dat het verraderlijke schepsel onmogelijk zijn revolver zou kunnen grijpen.

En zwijgend zette de kleine stoet zich in beweging, thans bergafwaarts, naar El Pazo!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De valsche Lord Lister.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, nmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in **stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk **lagen prijs** van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitmend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. **f 2.45**
Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!" Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei practische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt. **f 3.25**
„Maak het Zelf" is in sterke band gebonden en kost slechts

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden.

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

